

תפ"ח (חיפה) 20636-12-11 - מדינת ישראל נ' פלוני

תפ"ח (חיפה) 20636-12-11 - מדינת ישראל נ' פלוני מחוזי חיפה

תפ"ח (חיפה) 20636-12-11

מדינת ישראל

נגד

פלוני

בית המשפט המחוזי בחיפה

[28.10.2013]

כב' הנשיא, השופט יוסף אלרון [אב"ד]

כב' השופט משה גלעד

כב' השופט ד"ר מנחם רניאל

תיק זה התנהל ב"דלתיים סגורות". אנו מתירים פרסום הכרעת הדין למעט שם הנאשם, המתלוננת וכל פרט העלול להביא לזיהויים.

הכרעת דין

השופט יוסף אלרון, נשיא [אב"ד]:

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות לפי סעיפים 305(1), 368ב(א), 382(ב), 192 (מספר עבירות), 287(ב) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין"), דהיינו, ניסיון לרצח, תקיפת קטין או חסר ישע, תקיפה סתם כלפי קטין או חסר ישע על ידי אחראי, אימים (מספר עבירות) והפרת הוראה חוקית, וכן עבירות של פגיעה בפרטיות לפי סעיף 2(1) + 5 לחוק הגנת הפרטיות, התשמ"א - 1981 (להלן: "חוק הגנת הפרטיות") (ריבוי עבירות). א. עובדות כתב האישום:

כרקע לאמור בכתב האישום צוין, כי הנאשם והמתלוננת היו בני זוג במשך 11 שנים, והתגוררו יחד בדירה (להלן: "הדירה") ולהם 4 ילדים משותפים. בסוף שנת 2010 נפרדו בני הזוג והנאשם עבר להתגורר במקום אחר.

על פי הנתען, בשנה שקדמה ליום ה- 25/11/11 הנאשם נהג להטריד את המתלוננת בכך שעקב אחריה לכל מקום ולהתחקות אחרי צעדיה, ישן ברכב בחניה הסמוכה לבניין מגוריה, התקשר אליה, בלש אחריה והטרידה באמצעות הטלפון. בנוסף, בהזדמנויות רבות, בשנה שקדמה למועד הנ"ל, איים עליה לבל תיצור קשר עם גברים וכי אם יראה אותה עם גבר אחר ירצח אותה ויתאבד, כל זאת במטרה להפחידה או להקניטה.

עוד נטען כי ביום 18/09/11, הנאשם הגיע אל מקום עבודת המתלוננת ומשפגש בה ביקש ממנה להיכנס אל רכבו. משסירבה, פנה אליה ואיים עליה שאם יראה אותה עם גבר ירצח אותה ויתאבד וזאת במטרה להפחידה או להקניטה.

ביום 17/11/11, בעקבות איומיו והטרדותיו של הנאשם כלפי המתלוננת, ניתן בבית משפט השלום בחדרה צו הגנה האוסר על הנאשם להיכנס לדירה בה היא מתגוררת וביום 23/11/11 ניתן צו הגנה נוסף, לפיו נאסר עליו להתקרב אל המתלוננת מרחק שיפחת מ-250 מ', כן נאסר עליו להיכנס לדירתה עד ליום 16/02/12.

עוד צויין בכתב האישום, כי ביום 25/11/11 סמוך לשעה 01:30, נכנס הנאשם אל הדירה כשהוא מצויד במוט ברזל המשמש כמנעול הגה (להלן: "המוט"), לאחר שגמלה בליבו המחשבה לרצוח את המתלוננת. מיד לאחר שנכנס אל הדירה, ניגש לחדר הילדים בו שהתה אותה עת המתלוננת יחד עם שני הקטינים י' (להלן: "י'"), וע' (להלן: "ע'") שישנו אותה עת בחדר (להלן: "החדר").

הנאשם התקרב אל המתלוננת, גידף אותה ואמר לה כי הגיע כדי להרוג אותה. מיד לאחר מכן, החל להכות אותה על ראשה בכוח, באמצעות המוט, בכוונה לגרום למותה.

המתלוננת התחננה בפני הנאשם שלא יהרוג אותה לנגד עיני ילדיהם הקטינים. לשמע בכייה וצעקותיה התעוררו הילדים הקטינים י' ו-ע' שישנו בחדר. בנוסף, אל החדר הגיעו שני ילדיהם הקטינים שישנו בחדר סמוך- נ' (להלן: "נ'") ו-א' (להלן: "א'"). ארבעת הילדים הקטינים פנו אל הנאשם והתחננו בפניו שלא יהרוג את המתלוננת וניסו לעצור בעדו מלהמשיך ולהכות את המתלוננת שזבה דם, בכך שתפסו אותו בידיו.

הנאשם לא שעה לבכייה של המתלוננת, לתחנוניה ולתחנוני הקטינים, לא חדל מתקיפתה בכוח באמצעות המוט ותוך כדי כך הכה את הקטינים באמצעות ידיו בכך שדחף את ע' וסטר לה על פניה, דחף גם את נ' ואת י'. כתוצאה מכך נפל י' על המיטה. כן דחף את א' ונתן לו אגרוף בפניו.

הנאשם המשיך להכות על ראש המתלוננת באמצעות המוט, בכוח ובכוונה לגרום למותה, גם כשניסתה להגן על ראשה בהנחת שתי ידיה על ראשה.

בשלב זה הנאשם חנק את המתלוננת ביד אחת, הפיל אותה על הרצפה והמשיך להכותה באמצעות המוט בכל חלקי גופה, בידיה, בגבה ובבטנה בכוח, בכוונה לגרום למותה.

במהלך האירוע המתואר לעיל, הנאשם משך והרים את המתלוננת מהרצפה מספר פעמים והטיח אותה לרצפה בכוח וכן בעט בגבה ברגלו עד שהתמוטטה. משראה הנאשם כי המתלוננת התמוטטה על הרצפה נמלט מהמקום. כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמו למתלוננת חבלות, ביניהן שברים פתוחים בידיה, המטומה תת עורית גדולה פריאטלית אחורית מימין ובקודקוד עם סימני לצרציה עורית, חתכים בראש, חבלות ונפיחות בכל הגוף, חתך בגב והמטומות בידיים. בנוסף, כתוצאה ממעשי הנאשם המפורטים לעיל נגרמו לקטין א' נפיחות ודימום. ב.תשובת הנאשם לכתב האישום:

הנאשם (באמצעות באי כוחו דאז - עורכי הדין פולט ואלבז) כפר במיוחס לו בכתב האישום, למעט עובדות הרקע, אישר כי הגיע ביום 25/11/11 וחבל במתלוננת באמצעות מוט הברזל אך הכחיש כי הגיע לדירה עם מוט זה. למעשה, כפר בעובדה כי גמלה בליבו הכוונה לרצוח את המתלוננת.

לא נטענו טענות מקדמיות כלשהן, בכלל זה, לא טענת זוטא או אליבי (ראה: עמ' 3-4 לפרו'). לאחר חילופי הסגורים, סנגורו של הנאשם דהיום, עו"ד בלושטיין, טען במהלך המשפט כי הנאשם, בעת שחבט במתלוננת בראשה באמצעות מוט הברזל היה תחת השפעת אלכוהול ובמצב של שכרות. ובמילותיו של הסנגור בסיכומיו:

"כאן היה מצב מיוחד של שכרות וחוסר רציונאליות" (עמ' 8 פסקה לפני אחרונה וכן עמ' 11-19 לסיכומי ההגנה). מכאן ניתן ללמוד כי בפנינו טענה להגנת שכרות.

ג. פרשת המאשימה

ראיות המאשימה נסמכו על עדות המתלוננת, עדויות ילדיה שנכחו באירוע (שהובאו באמצעות חוקרת הילדים שאסרה את העדתם בבית המשפט), תיעוד רפואי של אנשי מד"א שהוזעקו לדירה ורופאים מבית החולים "הלל יפה" שטיפלו בה. כן הובאו ראיות בדבר אירועי רקע, צווי הרחקה שניתנו כנגד הנאשם, דו"חות עובדת סוציאלית שעמדה בקשר עם המתלוננת, עדויות אחות הנאשם ובעלה, וכן חברו-א' פ', המכונה "רס", עימם שוחח הנאשם טלפונית בסמוך לאחר המעשים.

בנוסף, הובאה עדויותיהם של מי אשר שהו בקרבת הנאשם בסמוך לאירוע - לפניו ולאחריו, לרבות חוקרי משטרה, על מנת להפריך את טענתו כי היה תחת השפעת אלכוהול בעת ביצוע המעשים.

דיווח על האירוע, מעצר הנאשם ועדויות השוטרים

ביום 25/11/11 בשעה 2:23 התקבל במוקד משטרת מרחב חוף דיווח ראשון על האירוע (ת/100-דו"ח משל"ט). בין היתר, הוקלט ותומלל הדיווח הבא:

"צרחות, בכי 'אימא'.....'הגרוש של אימא שלי הרביץ לאימא שלי עכשיו אני חייבת נידת דחוף'."

העשרה 5 (2:30): "זה ממש דחוף, האישה מפרפרת פה"

העשרה 7 (2:32): "היא כולה רועדת"... "היא לא בהכרח"... "כולה נפוחה"

שיחת אחות הנאשם- מחולון (3:31): "הוא התקשר אליי הוא אמר שהוא הרביץ לאשתו והוא מנסה להתאבד והוא נמצא בסביבה איפה שהיא נמצאת" (ת/42).

העד שמאי חיימוב, סייר בתחנת חדרה, שהיה הראשון להגיע לדירה, תיאר, כי כאשר הגיע, "בחדר השינה שכבה אישה על הרצפה ומסביבה דם ולידה היתה הבת שלה שחיבקה אותה..." (ראה: ת/80).

בדו"ח פעולה משעה 2:25, שנערך ע"י רס"ר רמי רובין (ת/81) צוין, כי השוטרים שהגיעו למקום, הבחינו במספר ילדים צועקים "הוא הרג אותה" ובכניסתם לדירה הבחין באישה מדממת, "ללא הכרה, דימום חזק מהראש", ובסמוך לה בתה שקראה לה "להתעורר". ניגש למתלוננת וקרא לה, אך זו לא הגיבה. עוד תוארה הגעת מד"א והטיפול במתלוננת. כשפנה לבתה של המתלוננת, ציינה זו "כי בן זוגה של אמא שלה [...] תקף את אמא שלה היו תלונות בעבר אך לא עזר כלום, ולדבריה היום הוא בא להרוג אותה".

הנאשם אותר לאחר סריקות, ונעצר בחשד לעבירת ניסיון לרצח. בתגובה אמר: "אני שתיתי עשיתי שטות" (ת/81). בדו"ח המעצר נרשמה תגובת הנאשם במילים:

"למה היא התלוננה עליי במשטרה אני שתיתי לא יודע אני אוהב אותה יותר מדי" (דו"ח המעצר - ת/83). השוטר רובין שעצר את הנאשם, ציין בעדותו:

"לא נדף ממנו ריח של אלכוהול והוא נשמע להוראות ולא התנגד, דיבר לעניין ותקשר איתנו. הוא התלבש לבד ולא נראה סימנים של אדם שיכור מהסימנים שאני מכיר" (עמ' 42 לפרו').

דברים דומים נכתבו בהודעת השוטר מקונן שחר מרה שהיה הראשון שאיתר את הנאשם לאחר האירוע:

"האם החשוד אמר לך הוא שתה אלכוהול?"

ת. לי הוא לא אמר את זה, ואני לא הרחתי ממנו אלכוהול והוא גם דיבר ברור (ת/116 עמ' 1 שור' 13)

כך גם בהמשך לשאלה:

"האם הוא הלך בכוחות עצמו?"

השיב:

"כן. ..."

הוא לא היה נראה שתוי. אני יודע לזהות אדם שתוי, ובמקרה שלו לא עלה שום חשד אפילו שהוא שתוי, הוא הלך רגיל ולא התנדנד" (שם, עמ' 2 שור' 22-24).

השוטר מקונן ערך מזכר (ת/82), בו ציין כי הבחין במפתח בין חפצי הנאשם. לשאלתו למי שייך המפתח טען הלה, כי זה מפתח ביתו, וכי אין מדובר במפתח דירת המתלוננת. עם זאת, לתגובת החוקר, כי ישאל את בת המתלוננת האם המפתח שייך להם, שינה הנאשם את גרסתו וטען לפתע, כי המפתח שייך לדירת המתלוננת, וכי לקח אותו בטעות.

העד יוסי גייר, בלש במשטרה, דיווח כי כאשר הגיע לדירה אנשי מד"א כבר היו במקום. בכניסה לדירה הבחין באנשים ובילדים צורחים ומצביעים לעבר חדר מסוים בבית. בחדר הבחין ב"אישה שכובה על הרצפה עם המון דם בחדר היא החזיקה את הראש עד כמה שאני זוכר, ראיתי פגיעה בראש, הדם שראיתי אני ספציפית יצא מהראש" (ת/89).

עוד הוגש לוח תצלומים (ת/95), בכלל זה תצלומי הזירה, המתעדים את חדר הילדים בו התרחש האירוע, דם על הרצפה ומוט הברזל מגואל בדם. כן הוגשו תמונות הנאשם לאחר שנתפס - כפות ידיו ופרקי ידו מגואלים בדם, והוא פצוע בראשו.

השוטר יצחק צדקה, היה שותף למעצרו של הנאשם ותפס ברשותו מכתב הכתוב בכתב ידו (להלן: "המכתב" - ת/85) ושתורגם על ידי השוטר אבי אייהוני (ת/98). בהודעתו ציין: "הוא דיבר לעניין, היה צלול, הוא היה כבול גם ידיים וגם רגליים ולמרות זאת הלך לבד בכוחות עצמו ואפילו לא התנדנד, ידע מה אומרים לו ואפילו אמר לי 'הייתי בדרך התחנה אליכם להסגיר את עצמי' " (ת/115 עמ' 1 שור' 10).

עוד השיב, כי הנאשם החליף את בגדיו בכוחות עצמו וכי המכתב נמצא בחיפוש שערך בחפצי הנאשם. לעניין זה הסביר לו הנאשם כי כתב את המכתב בשפה האמהרית והוסיף: "זה בגלל כל הבלגאן שיש לי עם האישה ואני רוצה להתאבד" (ת/115 שורות 15-16).

לשאלת צדקה אם זה מכתב התאבדות השיב הנאשם: "בערך זה על כל מה שעובר עליי" (ת/115, עמ' 1 שור' 15-16) ומשכך, במזכר שערך הגדיר את המכתב כמכתב התאבדות (ת/84).

יוער כי, גם עד זה לא התרשם כי הנאשם "היה שיכור".

להלן העיקרים מתוך תרגום המכתב לעברית:

"לכבוד,

לכל משפחתי והקרובים היקרים שלי

סליחה.....

חמותי גרמה לי כאילו שאני רצחתי נפש וגרמה לי למעצר...

לפיכך שנאתי את חיי

על שבועת השמיים ועל שבועת אדמה קחו אחריות על אימי ובני

'אדרא בשמיים אדרא באדמה'

סליחה" (ת/98).

בהתייחס להתנהגות הנאשם מיד לאחר האירוע, מעצרו והטענה בדבר היותו תחת השפעת משקאות משכרים אפנה גם לדבריה של חוקרת המשטרה יעל מסורי אשר היתה זו שחקרה את הנאשם לאחר מעצרו. בעדותה ציינה כי לא התרשמה בדבר היותו שיכור - לא מהתנהגותו ולא מהריח שנדף ממנו, והדגישה כי ניתן ללמוד על התרשמותה זו אף מצפייה בחקירתו שתועדה חזותית וקולית. במזכר שערכה ציינה: "בסמוך לשעה 4:40 ... לא התרשמתי כי הוא תחת השפעת אלכוהול ודבר זה כלל לא עלה בדעתי עד לרגע שבחקירתו טען שהיה שיכור... לא הרחתי ממנו ריח של אלכוהול" (ת/49).

עוד הוסיפה, כי לבקשתה, הנאשם צייר את מוט הברזל באמצעותו בו חבט במתלוננת. להערכתה, לו היה שיכור לא יכול היה לצייר כך (ת/70ג').

העד אבישי ג'נו, ששימש קצין תורן במשטרת חדרה בעת האירוע, ערך את "דו"ח קצין ממונה/קצין משטרה" (ת/88) משכך, רשם את דברי הנאשם בפניו כאומר "אני הייתי שיכור ומתנצל מאוד". לדבריו לו היה מבחין כי הוא שיכור, היה מציין זאת.

עדות המתלוננת

המתלוננת סיפרה בעדותה, כי הייתה בת זוגו של הנאשם משך 11 שנים, ולהם 4 ילדים משותפים. בתה הבכורה ר' (להלן: "ר"), הינה מאב אחר.

את מערכת יחסיה עם הנאשם תיארה ככזו בה היה מקנא לה, נהג לקלל אותה ואף תיארה מעשי אלימות כלפיה ואיומים להרגה. השניים התגוררו יחדיו בדירתה עובר לפרידתם, והיו מטופלים על ידי שירותי הרווחה.

עוד סיפרה כי פנתה למשטרה בעניין ואף הופנתה למקלט לנשים מוכות אך עזבה אותו "בגלל הילדים". (פרו' דיון מיום 18/11/11 וצו הגנה הדדי למתלוננת ולנאשם לפיו נאסר על כל אחד מהם להתקרב לרעהו מרחק שיפחת מ- 250 מ', מיום 23/11/11 - ת/3 ו- ת/4 בהתאמה).

לדבריה, נפרדה מהנאשם כשנה וחצי לפני מתן עדותה. את מערכת יחסיה עם הנאשם תארה במילים "פעם משלימים, פעם נכנס". לאחר פרידתם, נקבעו הסדרי ראייה לפיהם לקח הנאשם את הילדים פעם בשבוע בסוף השבוע, ולאחר מכן "היה לוקח אותם חופשי", כלשונה.

בהמשך סיפרה כי כ- 10 ימים לפני האירוע שבליבת כתב האישום, ניגשה עם העובדת הסוציאלית למשטרה וביקשה צו הרחקה לנאשם. את איומיו של הנאשם כלפיה תארה במילים: "הוא כל הזמן אמר לי אני אהרוג אותך אנחנו נמות ביחד, בגלל זה הלכתי".

על כך הוסיפה, כי בערב שלפני הגשת התלונה, הייתה בדרכה לעבודתה במשמרת לילה בבית אבות, משהבחינה בנאשם ממתין לה מחוץ לבית, הלה הציע כי יסיע אותה, משסירבה, איים כי יהרוג אותה אם לא תצטרף אליו, חרף זאת, פנתה לדרכה בלעדיו.

המתלוננת מסרה, כי הנאשם נהג לנעול הגה רכבו באמצעות מוט ברזל, אותו זיהתה כמוט הברזל אשר לטענתה חבל בה באמצעותו בליל האירוע (מוצג ת/1).

בהתייחס למפתחות דירתה הסבירה, כי לדירתה שני מפתחות- אחד ברשות ילדיה ואחד ברשותה, אותו היא נותנת לבתה. המתלוננת זיהתה את המפתח שנמצא על גופו של הנאשם ונתפס על ידי המשטרה כמפתח דירתה (ת/2), תוך שהבהירה, כי לא נתנה לנאשם את המפתח, ושיערה כי באמצעותו פתח את דלת הדירה, לאחר שלקח אותו מאחד מהילדים כאשר אלה היו אצלו.

יוער, כי בחקירתה (ת/7, עמ' 2), ציינה כי ע' סיפרה לה לאחר האירוע, ששבוע לפני כן אבד לה מפתח, וייתכן שכאשר הנאשם הסיעה לבית הספר, נטל את המפתח מתיקה, שהיה מונח בסמוך אליו ברכב. עוד לדבריה, במהלך שבוע זה לא נתקלה ע' בקושי להיכנס אל הדירה, מאחר שר', שהיה ברשותה מפתח, נהגה להמתין לה מחוץ לדירה. משנדרשה לסתירה לכאורה שבגרסתה בדבר הליכתה של ע' לבית סבתה באותו היום, מאחר שלא מצאה את מפתח הדירה ולכן הסתדרה בלעדיו השיבה:

"קודם כל ר' הייתה עובדת בבוקר בעבודה ולא כל היום בבית... באותו זמן שזה קרה היה גשם חזק ועבדתי בוקר. הוא כל הזמן שהיה גשם היה מתקשר ולוקח אותם באוטו". עמ' 21 לפרו'.

באשר ליום האירוע סיפרה, כי הלכה לישון בשעה 20:00-20:30, וכי בסמוך לשעה 22:00 יצאה ר' לבילוי עם חברות ומשזו יצאה, נעלה המתלוננת את דלת הדירה, הוציאה את המפתח מהדלת, הניחה אותו במגירה בסמוך אליה והלכה לישון.

בהמשך סיפרה, כי בשעה 1:00 אחרי חצות לערך התקשרה אליה ר', סיפרה כי הבחינה בנאשם וכי "הוא מתעצבן", כלשונה ושאלה אותה האם לנאשם מותר לשהות במקום בו ראתה אותו, לאור צו ההרחקה שקיים נגדו. בעקבות השיחה, כך סיפרה המתלוננת, חשה "פחד", הדליקה את אורות הבית, וכדבריה, "לא יכולתי לישון" ומשכך, קמה לקפל כביסה בחדר בו ישנו ילדיה.

בסמוך לשעה 01:30 לפנות בוקר, נכנס הנאשם אל הדירה. יוער, כי בחקירתה במשטרה תיארה, כי שמעה פתיחת דלת באמצעות מפתח (ת/7, מ' 3). לדבריה, סברה כי זו ר' ולכן קראה בשמה. או אז, נכנס הנאשם לחדר בו שהתה ואמר: "יא שרמוטה, למה לא ישנת עד עכשיו, מה יש לך לעשות". משהשיבה כי לא נרדמה הטיח בה: "עכשיו, ירדתי ומצאתי את החבר שלך".

לדברי המתלוננת, הגיבה בתמיהה לדברי הנאשם ושאלה מה מעשיו בדירתה. הנאשם השיב: "באתי להרוג אותך" והחל לחבוט בראשה. בשלב זה אמרה לו: "אם אתה רוצה להרוג אותי אל תהרוג אותי ליד הילדים שלי". יצוין כי דברים דומים נאמרו על ידה גם בהודעתה במשטרה (ת/7, עמ' 1, שור' 9-10), כשלדבריה הנאשם אמר לה: "באתי להרוג אותך והמשטרה לא יעזרו לך כלום". כן הבהירה כבר אז, כי הנאשם נכנס מיד אל החדר בו שהתה.

בשלב זה, לדבריה, התעוררה בתם, ע' ופנתה לנאשם: "אבא, אל תהרוג את אמא", בתגובה, הנאשם "נתן" לה "כאפה", זו בכתה וברחה מהחדר.

כאן המקום לציין, כי המתלוננת בחקירתה ציינה, כי במענה לע' אמר הנאשם: "כן, אני באתי להרוג אותה שלא יהיה לכם אימא" (ת/7, עמ' 1, שור' 14-15).

"אחר כך", תיארה המתלוננת, "הנאשם ואני דיברנו, 'אמר לי למה את אומרת פעם אשדוד ופעם חיפה, מה עשיתי לך', בהתייחסו לכך כי אינה, לשיטתו, מאפשרת לו להתגורר בסמוך למקום מגוריה. אז, לדבריה:

"... אמרתי לו שאני לא אמרתי 'סליחה' ושאלתי אותו 'מה עשיתי לך, אתה הורג אותי, למה אתה מרביץ לי ככה', הוא התחיל שוב להרביץ, בברזל. אני צעקתי, 'אמרתי לו 'אל תהרוג אותי' והוא אמר 'כן, אני באתי להרוג אותך, אם את רוצה להגיד לי משהו, תגידי, אני באתי להרוג אותך, אמרתי לו 'אין לי מה להגיד לך, אני לידך, אני שלך, אתה יכול להרוג אותי, אין לי איפה ללכת, אתה יכול להרוג אותי' אח"כ כמה פעמים הוא עוד הרביץ ואז נפלתי" (עמ' 14 לפרו'). בהתייחס לאופן בו חבל בה הנאשם עם מוט הברזל, ציינה כי הכה אותה "עם החלק הישר ולא המעוגל". המתלוננת שללה מכל וכל את האפשרות כי מוט הברזל היה בביתה, מאחורי המקרר, כגרסת הנאשם ועמדה על כך כי הנאשם הביאו עימו אל הדירה בליל האירוע.

עוד תארה המתלוננת כי החבטה הראשונה באמצעות מוט הברזל כוונה לאזור מצחה, ומאחר והגנה על ראשה באמצעות ידה, נחבלה בידיה ולאחר זאת, המשיך הנאשם וחבל בה 3-4 פעמים נוספות בראשה. מאחר שהתמוטטה, אינה יודעת לומר כמה פעמים נוספות המשיך הנאשם והכה אותה.

בהמשך ציינה כי בשלב בו "חנק" אותה הנאשם, שמעה את בכי ילדיה שהיו לידה, וצעקה לעברם כי היא חיה וכי יביאו לה מים, ופנתה אליהם: "תשמרו על עצמכם אני הולכת למות".

עוד תיארה, כיצד הנאשם אחז בידה ושבר את אצבעותיה, זאת על פי תאורה, תוך שהתנגדה, ובעודה נוטה ליפול, תפס בחולצתה, "עיקם" את אצבעות ידה הימנית אשר נשברו כתוצאה מכך (בבדיקה רפואית התגלו שברים בשתי כפות הידיים, ראו: ת/102). לגרסתה, בשלב זה עדיין הייתה בהכרה.

משנתבקה המתלוננת להבהיר את אמרתה במשטרה, "מזל ששתקתי" הבהירה, כי בשל שתיקתה סבר הנאשם כי מתה ולכן חדל להכותה ובטרם עזב את הדירה, שמעה את ילדיה שואלים אותו: "אבא, למה הרגת את אמא" והנאשם משיב: "מה איכפת לי, שתמות".

באשר לטענת הנאשם כי היה שיכור בעת האירוע, השיבה: "קודם כל הוא לא היה שיכור, הוא אף פעם לא שיכור, אני מכירה אותו" וכי מדי פעם נהג לשתות 2-3 בקבוקי בירה, אחריהם היה "מתנהג כרגיל". כן השיבה בשלילה לשאלה האם הדיף ריח של אלכוהול מפיו.

המתלוננת סיפרה כי בהיותה באמבולנס שפינה אותה לבית החולים, התקשר הנאשם אל הטלפון הסלולארי שברשותה, ושמעה את בתה ר' אומרת לו: "אתה לא מתבייש, פגעת באמא" (עמ' 18 לפרו').

נעתרנו לבקשת ב"כ הנאשם (לאחר החלפת הייצוג) לאפשר לו לשוב ולזמן את המתלוננת לעדות, באשר לאירועים שקדמו ליום ה-25.11.11.

בעדותה זו המתלוננת מסרה, כי בספטמבר 2010, פנתה למשטרה יחד עם הנאשם בטענה שאדם בשם ד' (להלן: "ד'"), שהינו קרוב משפחתו של הנאשם, אנס אותה. לדבריה הגישה את התלונה כחודשיים שלושה לאחר המעשה הנטען. לגרסת המתלוננת, היה זה הנאשם אשר משנודע לו על קשר היה לה עם ד', ומשכך, עימת אותה עם הדברים ששמע והדיח אותה להתלונן, תוך ששם בפיה את הטענה כי ד' אנס אותה וכי היא חוששת שהדביק אותה באידס והוסיפה כי הנאשם אף איים עליה כי אם לא תעשה כן, יהרוג אותה ויתאבד.

משנשאלה באשר ליחסיה עם הנאשם, שבה והשיבה כי נהג לאיים עליה במשך תקופה ארוכה, והיא אף הגישה תלונה במשטרה על כך.

המתלוננת לא שללה את הטענה כי נהגה לשוחח עם הנאשם בטלפון בעת שהתגוררו בנפרד והוסיפה במילותיה: "הוא היה מתעצבן נכנס לקריזה".

לגרסת המתלוננת, הנאשם לא ביקר בביתה כשנה וחצי עובר לאירוע. ובהתייחס לליל בואו, טענה כי לא היה בדבריה או בהתנהלותה מאומה כדי לעורר את כעסו, וכי הוא "בא עצבני", פניו כעוסות, ובהיכנסו שוחח עימה בשפה האמהרית. לשאלת ב"כ הנאשם השיבה כי בנם א' הוא היחיד מבין ילדיה הדובר את השפה האמהרית, ומשנדרשה להבנת דברי הנאשם במהלך ביקורו בבית במהלך האירוע, ציינה "אם אמר משהו בעברית הוא דיבר. הוא כשאתי והוא התנגדו הוא דיבר באמהרית אבל אחר כך 'מה אכפת לי שאמא שלכם תמות' זה היה בעברית".

יוער כי בהודעתה במשטרה סיפרה המתלוננת שלא ראתה את מעשי הנאשם כלפי ילדיהם למעט בהתייחס לע', שביקשה שיניח לה ותפסה את ידו, והלה נתן לה "מכה בפנים" (ת/7, עמ' 8).

יודגש כי לגרסת המתלוננת הבחינה במוט הברזל דרך קבע ברכב הנאשם.

התנהלות הנאשם עובר לאירוע של יום ה- 25.11.11

ראיות נוספות הוגשו כתמיכה לטענת המאשימה באשר להיות המתלוננת מאוימת על ידי הנאשם עובר לאירוע ניסיון לרצח המיוחס לו.

לעניין זה הוגש פרוטוקול דיון מתיק ה"ט 32837-11-11, (ענייני משפחה בחדרה) מיום 17/11/11, בו ניתן צו הגנה למתלוננת מפני הנאשם, עד ליום 23/11/11 (ת/3 - ת/4), וכן פרוטוקול דיון מיום 23/11/11 (ענייני משפחה בחדרה), בו ניתן צו הגנה הדדי למתלוננת ולנאשם, לפיו נאסר על כל אחד מהצדדים להתקרב לרעהו מרחק שיפחת מ-250 מ' (ת/4) (להלן: "צו ההגנה").

עוד הוגשו הודעות המתלוננת במשטרה בהן התלוננה על איומים והטרדות של הנאשם כלפיה.

המתלוננת בהודעתה במשטרה מיום 16/11/11 (ת/5), טענה כי הנאשם המתין לה במהלך כל הלילה בחניית ה"בלוק" בו היא מתגוררת. בבוקר למחרת התקשר אליה וביקש כי הילדים ירדו על מנת שייקח אותם לבית הספר. בשיחה זו שאל אותה עם מי הלכה לעבודה בלילה והוסיף, כי ישן בחנייה כדי "לשמור" עליה.

עוד סיפרה כי מאחר ובמשך כל הלילה עבדה, לא הבחינה בו, אך בבוקר למחרת ראתה את רכבו בחניית מקום עבודתה, אותו זיהתה לפי צבעו ומראהו ולפי 3 ספרות ממספר הרישוי אותו היא זוכרת.

זאת ועוד, סיפרה כי הנאשם התקשר לנהג ההסעות של מקום עבודתה, על מנת לברר האם נסעה עימו.

המתלוננת הוסיפה, כי בשיחת הטלפון שנערכה יומיים עובר לתלונתה במשטרה, התקשר אליה הנאשם, קילל אותה והטיח בה כי היא "מדברת עם גברים אחרים", וכן איים: "אם אני אראה אותך עם גבר אחר אני ארצח אותך".

המתלוננת הציגה בפני החוקרת את מכשיר הפלאפון שלה, ובו שיחות רבות שלא נענו שמקורן חסום ושייכה שיחות אלה לנאשם. בחקירה זו ביקשה כי יינתן נגדו צו הרחקה ממנה.

העדה יעל מסורי, חוקרת אלימות במשפחה בתחנת משטרת חדרה, שטיפלה בתלונת המתלוננת שבוע עובר לאירוע, בגינו הוצאו צווי הרחקה לנאשם, ציינה בעדותה, כי על אף שאין זה מקובל להציע לווי למתלוננת, הציעה לה ליווי משטרה (ראה מזכר ת/11) לאחר תלונתה של זו ביום 16/11/11. זאת, משזיהתה "מסוכנות" ולנוכח תחושת החשש של המתלוננת, מ"הטרדות ואיומים" מצד הנאשם.

כמו כן הוגש מזכר מיום 17/11/11 (ת/86), המתעד את הבעת החשש של המתלוננת לשלומה לנוכח התנהגות הנאשם "בעבר ובהווה" - לשון המזכר.

בהודעת המתלוננת מיום 22/11/11 (ת/6), נשאלה בדבר פרטים שונים המתייחסים למערכת יחסיה עם הנאשם. בין היתר נשאלה האם מיום הוצאת צו ההרחקה, יצר עימה קשר כלשהו, והשיבה על כך בשלילה. יחד עם זאת, בהתייחס למערכת יחסיה עימו בעבר, ציינה כי היו משוחחים טלפוניים וכי בניגוד לדבריו, לא ביקרה בדירתו ואף סירבה לא אחת להצעותיו להסיעה ברכבו למקום עבודתה.

משנדרשה המתלוננת לשאלת החוקרת לסיבת תלונתה בפעם זו, השיבה כי הדבר נעשה מפחדה מהנאשם "שהוא יהרוג אותי" כלשונה.

במאמר מוסגר אציין כי מקריאת תוכנה של הודעה זו ניתן ללמוד על הפשטות שבה הביעה המתלוננת, בשפתה הדלה, את הקורות אותה ובמידה רבה, אף חוסר אונים אל מול התנהלות הנאשם כלפיה.

לדברי חוקרת המשטרה מסורי, תמונה בעיניה הטענה כי הנאשם היה שיכור מאחר שלדבריה מהמפגש שלה עימו לא הייתה כל סיבה נראית לעין ממנה ניתן היה ללמוד כי היה שיכור, תוך שהוסיפה כי לא נדף ממנו ריח אלכוהול, התנהגותו בחקירה לא העלתה חשד לשכרות, זכר לפרטי פרטים את שאמר בחקירתו שבוע קודם לכן בהתייחס לתלונתה של המתלוננת, ואף שרטט לבקשתה את מוט הברזל באמצעותו חבט במתלוננת (שם, בעמוד 78 לפר' עדותה). העדה מלסה טסמה, עובדת סוציאלית במרכז לשלום המשפחה באגף הרווחה בעיריית חדרה, אישרה את האמור בהודעתה במשטרה מיום 05/12/11 (ת/113) כי היא מכירה את המתלוננת למעלה משנה על רקע תלונתה בדבר אלימותו הנאשם כלפיה.

לדבריה, היה זה לאחר מעצרו של הנאשם ואיומיו כי עליה להתלונן על מעשה אונס שלא התרחש כלפיה, זאת, לאחר שגילה כי בעת שהיה מורחק על פי צו הגנה, נפגשה עם גבר אחר, משכך, איים כי היה ולא תתלונן, "הוא יהרוג אותה". בהודעה זו סיפרה העדה טסמה על ששמעה מפי המתלוננת באשר למעשי הנאשם כלפיה, והוסיפה כי הדברים נאמרו מבלי שהביעה פחד ולפי הגדרתה "לא היה חיבור בין הדברים שהיא אומרת לרגש" (שם, עמ' 1 שור' 19 עמ' 2 שור' 20). עוד סיפרה העדה כי בחודש ספטמבר של אותה שנה, שבה אליה המתלוננת וסיפרה לה "על המעקבים ועל האיומים של בן זוגה כלפיה" והתרשמה כי היא נמצאת "בסיכון", "מאוד מפחדת ומרגישה חסרת אונים", בין היתר, לנוכח הסתובבויות הנאשם עם רכבו מסביב לבניין מגוריה ומקום עבודתה, איומיו כלפיה: "או שהיא משלימה איתו או ששניהם ימותו ומבחינתו, כל עוד הוא חי אף גבר אחר לא יגע בה" (שם, עמ' 2 שור' 41).

העדה תארה את המתלוננת כמי שמכונסת בעצמה, מביעה חשש וכלשון הכתוב: "ראיתי שהיא מפחדת" (שם, עמ' 2 שורה 42). לנוכח זאת, הציעה לה לפנות למשטרה ולפעול בדרך של הוצאת צו הרחקה (הדברים הנ"ל תואמים את דברי המתלוננת משנשאלה על ידי החוקרת מסורי בדבר העיתוי בהגשת תלונתה ביום 22/11/11 - ת/6).

יתרה מזו, העדה טסמה סיפרה כי בעקבות מפגשים נוספים עם המתלוננת והתרשמותה בדבר היותה "סיכון מאוד גבוה" התרצתה זו להגיש את תלונתה, ובלבד שתהא מלווה על ידה.

בעדותה בבית המשפט נשאלה הגב' טסמה בדבר הנאמר על ידה בחקירתה במשטרה לעניין "חוסר החיבור" בין הדברים שהיא אומרת לרגש, ועל כך השיבה, כי אין הדבר מלמד על דבר אמירת שקר, אלא, יתכן שהיה לה קשה "להתחבר למציאות" (עמ' 38 לפרו').

באשר לתהייה הכיצד המתלוננת המשיכה לענות לשיחות הטלפון של הנאשם, השיבה, כי הדבר "טבעי" בהתחשב בכך שהוא אבי ילדיה.

העדה מורין שפיר, עובדת סוציאלית בעיריית חדרה, סיפרה כי לאחר שהמתלוננת התלוננה על איומי הנאשם כלפיה, נתבקשה לגשת לבית המתלוננת ולהפנותה למקלט לנשים מוכות. לדברי העדה, המתלוננת שובצה במקלט אך כעבור שבוע ביקשה לשוב לביתה, מאחר ותנאי המקלט היו קשים לה ולילדיה (ת/68).

העדה ז' צ', שכנת המתלוננת, העידה כי בשעות הערב נהגה לראות את הנאשם בחנייה הסמוכה לביתה, בתוך רכב לבן. כן סיפרה, כי כחודש לפני האירוע פגש בה הנאשם ושאל אותה האם למתלוננת יש חבר.

א.א., נהג הסעות ב-__ ב-__ בו הועסקה המתלוננת עובר להתרחשות האירוע ונהג להסיעה, סיפר כי ביום ה-17.11.11 התקשר אליו אדם שהזדהה כבעלה של המתלוננת, ושאל האם הסיע אותה לעבודה באותו היום והאם הייתה לבדה. לדבריו הייתה זו הפעם השנייה בה אותו אדם מתקשר אליו. כעבור יומיים סיפר על דבר השיחה למתלוננת, וזו השיבה כי המדובר בבעלה.

עדי ראייה

לאירוע על שלביו השונים - לפניו, במהלכו ואחרי התרחשותו - היו מספר עדי ראייה, ביניהם ארבעת ילדי המתלוננת הקטנים, בתה הבכורה ר' ומספר מחברותיה.

העדה ר', בתה של המתלוננת בת 19 (הנאשם כאמור אינו אביה הביולוגי) סיפרה על הקורות אותה בליל ה-25/11/11, עת יצאה את הבית בסמוך לשעה 01.00 אחרי חצות, נעלה את הדלת ועשתה דרכה יחד עם חברותיה ("ש' וז'") ל"קיוסק" שם הבחינה בנאשם יושב "עם כמה חברה" ובירות על השולחן בו ישבו.

לדברי העדה, בצאתה מהמקום, הנאשם הבחין בה, ושאל אם היא מעוניינת בדבר מה, והשיבה לו בשלילה.

עם צאתה מהמקום, התקשרה לאמה (המתלוננת) וסיפרה לה כי הנאשם נמצא "באזור", זאת, עשתה לאחר שידעה כי בית המשפט קבע כי נאסר עליו לשהות במרחק 250 מ' מדירת המתלוננת.

בהמשך סיפרה כי סמוך לשעה 02:00 לאחר חצות, התקשר אחיה א' בן ה-15 ואמר "בואי מהר, אבא הרביץ לאמא" (עמ' 111 שור' 28 לפרו') תוך שהוא נשמע על פי הגדרתה "לחוץ". משכך, רצה עם חברותיה לבית, בהגעתן אחיה הקטנים פתחו את הדלת ומצאה את אמה "חסרת הכרה, בחדר נפוחה וכל הפנים שלה היו מלאות דם" (עמ' 112 שורה 3 לפרו').

עוד סיפרה כי, כעבור 10 דקות הגיעו אמבולנס ומשטרה. משפונתה האם לבית החולים, הצטרפה לאמבולנס שפינה אותה, כאשר במהלך הנסיעה, התקשר הנאשם לפלאפון של אמה שהיה ברשותה באותה עת, ומשענתה לצלצול הטלפון, לא היה מענה מעברו השני של הקו.

בהמשך נשאלה והשיבה:

"ש: מה אמרת?"

ת: שאמא לא מתה ושהוא לא הצליח לעשות מה שרצה לעשות.

ש: למה אמרת שהיא לא מתה ושהיא חיה?

ת: כי זה מה שהיה נראה שזה מה שהוא בא לעשות.... " (עמ' 113 שור' 10-3 לפרו').

העדה הוסיפה כי הבחינה לא אחת בנאשם ברכבו בחנייה בסמוך לביתם, בלשונה: "או סתם יושב או ישן שם". באשר לתדירות שהייתו במקום השיבה "כמעט כל לילה".

משנשאלה כי לטענת הנאשם משיצא מ"הקיוסק" היה "שיכור לחלוטין" השיבה, כי "לפי טון הדיבור שלו, הוא לא היה", והוסיפה כי כאשר נתפס "הוא היה נראה לי קצת עצבני".

משהוצג בפני העדה מוט הברזל (ת/1) השיבה כי המדובר במנעול ההגה של רכב הנאשם. לעניין זה אפנה לשאלות שנשאלה העדה ולתשובותיה:

"הנאשם טוען שהמוט הזה שאיתו תקף את אמך בראש, היה אצלכם בבית מאחורי המקרר כבר הרבה זמן. את גרה בבית. מה תגובתך על זה?"

ת. זה לא היה שם, כי כמעט כל שבוע, כשהיינו שוטפות את הבית היינו שוטפות גם מאחורי המקרר. גם אימי שטפה שם, וזה לא היה שם".

לשופט אלרון:

האם במקום אחר בבית ראית את זה?

ת: גם לא". (עמ' 115 שור' 20-15 לפרו').

העדה ז', חברתה של ר' אשר הייתה עימה בערב האירוע, סיפרה על אירועי הערב. בדבריה חזרה על שתיארה ר', באשר ליציאה המשותפת, כניסתן לקיוסק על מנת לרכוש מסטיקים והמפגש עם הנאשם, לרבות דיווחה של ר' לאמה על שהייתן של הנאשם במקום.

מאחר יותר, לדבריה, הבחינו בר' רצה בהיסטריה, ולשאלתן מה קרה השיבה, כי א' התקשר ואמר "שאבא הרביץ לאמא", ו"ר' אמרה לו שלא ישקר, היא חשבה שהוא רוצה שהיא תעלה הביתה". מיד בהגעתן לבנין מגורי האם, התקשרו למשטרה.

לדבריה, בהיכנסן לדירה, הבחינו בה שוכבת על הרצפה שותתת דם.

במילותיה:

"כמעט והיא לא היתה בהכרה, היא החזיקה את הידיים על הראש, אז כולה היתה דם, אז הבנו שיש פגיעה בראש..." (עמ' 132 שור' 16-15 לפרו').

העדה ש', חברתה של ר' אשר התלוותה אליה לבילוי בערב האירוע, ונכחה עימה ועם חברתן ז', תיארה את אירועי הערב באופן דומה לתיאור השתיים את ההתרחשויות.

לדבריה, כאשר הגיעה לבית המתלוננת, הייתה זאת שרועה על הרצפה, כשדם על ידיה ועל ראשה והיא "הייתה נראית מתה" (עמ' 176 לפר' מיום 11/09/12).

לדבריה, מלבד המתלוננת נכחו בדירה ילדיה הקטנים, ולאחר הגעתן הגיעו כוחות מד"א. כשנתבקשה לשחזר את שאמרו לה ילדיה של המתלוננת, השיבה במילים: "אבא רצה לדקור את אמא והם נתנו לו אגרופים בידיים" (שם, עמ' 177).

עדה זו התלוותה אל השוטרים בעת איתור ומעצר הנאשם אשר תואר על ידיה כ"עצבני" ואשר להערכתה לא התנהג כשיכור והיה יציב בהליכתו.

עוד הובאה למתן עדות חוקרת הילדים, הגב' דינה לוקאץ', שחקרה שלושה מילדי המתלוננת ומשאסרה את העדתם בבית המשפט הוגשו הודעותיהם באמצעותה.

בהתייחס לדבריה של הבת הבכורה, ע', בת ה-11, התרשמה חוקרת הילדים כי זו חוותה את האירוע, לא התרשמה ממגמת הפללת שווא וכן התרשמה שידעה להפריד בין מה שחוותה בחושיה לבין מה ששמעה מאחרים (ת/69-טופס עדות, ת/69א'-דיסק החקירה, ת/69ב'-תמלול).

בעדותה נימקה את קביעתה זו במבנה דבריה ותיאור האירוע ככזה שהינו בעל התחלה, אמצע וסוף, התייחסותה לפגיעה והירידה לפרטים.

לשם הדגמה הפנתה לתמליל החקירה (ת/69ב'), בו תיארה כי במוט ברזל הכה את המתלוננת וכן "שם יד אחד על הפה ויד אחד על הגרון" (שם, עמ' 14, שור' 10), וכן תיאור חילופי דברים בין הנוכחים באירוע.

ע' סיפרה, כי הנאשם נכנס בלילה אל ביתם, העיר את אימה, לקח אותה אל חדר המשותף לה ולאחיה י', שם הכה אותה באמצעות "ברזל של אוטו" ו"כולה דם", כלשונה. עוד הוסיפה, כי הנאשם חסם את המתלוננת וניסה "לדקור אותה עם המקל".

בהמשך תיארה, כי הנאשם "שם את הברזל על האצבע שלה, אחר כך הוא מחץ את זה הוא רצה לשבר לה את האצבע ולא הצליח" (ת/69ב' עמ' 16). בתגובה שמעה את המתלוננת אומרת לנאשם "סליחה סליחה אני לא אעשה את זה עוד פעם רק תעזוב אותי".

עוד סיפרה, כי הנאשם שלח אותה ואת אחיה לישון, אך הם סירבו ודרשו ממנו להניח למתלוננת. לכך השיב הנאשם כי אינו מניח לה וכן "סתמו את הפה".

כן הוסיפה, כי הנאשם חסם את פי המתלוננת בידו, ומשהצליחו הילדים להזיז את ידיו, דחף את אחיה, שנפגע כתוצאה מכך ודימם מעט.

לדבריה, אחיה הקטן החל לבכות ושני אחים נוספים החלו להכות את הנאשם. בשלב זה, ביקשה המתלוננת ממנה "תביאו לי מים לפני שאני הולכת למות". הנאשם לא אפשר להם להביא מים למתלוננת, נתן לע' "כאפה" ודחף אותה לעבר המיטה, בראותה כל זאת, ברח "למטה". התחבאה מאחורי השיחים מחוץ לבית, ולאחר שהבחינה בנאשם יורד מהדירה ונכנס לרכב. עלתה אל הדירה, טלפנה למשטרה ולמד"א ממכשיר הטלפון הסלולארי של המתלוננת, בעוד אחיה טלפן לסבתם ולאחותם הגדולה, אשר הגיעה עם חברותיה אל המקום.

לדבריה, גם אחותה התקשרה למשטרה ולמד"א, על מנת שיגיעו בדחיפות, מאחר שלפי תיאורה, המתלוננת "כולה הייתה דם בראש ובידיים" וידיה נשברו.

עוד הוסיפה, כי משעלתה לדירה, אחיה הביא למתלוננת מים, אותם לא שתתה, היות והתמוטטה על הרצפה, וכאשר אחותה וחברותיה הגיעו- מצאו אותה במצב זה, תוך שתיארה את המתלוננת, "העיניים שלה כבר לא היו פתוחות".

ע' הבהירה, שראתה במו עיניה את ההתרחשויות מהשלב שבו ראתה את המתלוננת מדממת. את דבר ההתרחשויות שקדמו לכך שמעה מהמתלוננת עצמה, וכך גם לגבי הכאת הנאשם את אחיה - שמעה ממנו ולא ראתה במו עיניה. באשר למכות שהכה הנאשם את המתלוננת, תארה כי ראתה שפגע בגבה ובמותנה, וראשה היה "מלא" דם. באשר לתנוחה בה הייתה מצויה, תיארה כי הייתה על הרצפה, "מקופלת". ע' הוסיפה ותיארה, כי בשלב מסוים ניסה הנאשם לחנוק את המתלוננת כשקירב את ידיו לעבר "הגרון" כלשונה, והילדים תפסו את ידיו ומנעו זאת ממנו.

לעניין מוט הברזל באמצעותו הכה את המתלוננת סיפרה ע', כי זיהתה אותו מרכבו, שם ראתה את מוט הברזל מספר פעמים "כאילו מחזיק בין ההגה לבין הדבר הזה למטה, הוא היה שם את זה", כלשונה.

משהוצגו בפניה דבריו של הנאשם, לפיהם מוט הברזל היה מונח מאחורי המקרר, ומשם נטל אותו, השיבה: "אין לנו כזה. אני לא יודעת אם היה שמה, אני לא ראיתי את זה".

כמו כן, דחתה את הטענה כי אביה היה שיכור בעת האירוע, וציינה כי אף פעם לא היה שיכור.

משנשאלה האם שוחחה על האירועים עם אחרים השיבה, כי סיפרה רק לאחותה הגדולה ולאחותה הקטנה "שאימא שלי גם אמרה שהוא נכנס לבד, ואמרתי לה שהוא הרביץ לאימא עם ברזל והוא לא נתן לנו להביא לה מים".

כאשר נאמר לה כי הנאשם הכחיש כי פגע בילדים בחקירתו במשטרה, השיבה: "איך? איזה שקר".
א', אשר היה כבן 10 בעת התרחשות האירוע מושא כתב האישום, נחקר בבית-הספר בו הוא לומד, ביום 27/11/11 (ת/70 - טופס עדות הילד; ת/70א' - דיסק תיעוד חקירה; ת/70ב' - תמלול חקירה).
במהלך חקירתו סיפר א' שהיה האחרון שהתעורר בליל האירוע, ומשהתעורר שמע את הנאשם שואל את המתלוננת בצעקות "למה את לא יושנת? כי את מחכה לגבר?" (עמ' 9, ת/70ב').
לגרסתו, לאחר שהתעורר ניגש לראות את המתרחש וכאשר הנאשם הבחין בו "הרים עליו את הברזל" על מנת להכותו, וכי הוא יודע שהנאשם רצה להכותו "כי הוא היה שיכור בזמן" (עמ' 12, ת/70ב').
משנתבקש על-ידי חוקרת הילדים לספר מדוע לטעמו הנאשם היה שיכור סיפר א', כי ראה "שהעיניים שלו היו אדומות" ו"היה לו ריח של וודקה, לא יודע מה, וודקה עם בירה ואקס אל". יחד עם זאת, משנשאל האם הנאשם היה אי פעם שיכור השיב בשלילה, ולדבריו זו הייתה הפעם הראשונה שהוא היה שיכור.
חוקרת הילדים הקשתה ושאלה "אז איך אתה באמת יודע שהוא היה שיכור?". לכך השיב א' כי "ככה הוא אמר למשטרה וגם אני ראיתי (עיניים אדומות)". לבסוף, שאלה חוקרת הילדים האם ייתכן שהעיניים אדומות מסיבה אחרת, שלא קשורה בהיות הנאשם שיכור, השיב א' בשלילה משום ש"מתי שהוא הרביץ לה הוא זז כזה לצד" (עמ' 26, ת/70ב').
א' המשיך לספר, כי הנאשם אמר לו לשבת ולצפות בו מכה את המתלוננת, וכשנשאל על-ידי חוקרת הילדים מה בדיוק שמע, השיב כי "הוא (הנאשם) אמר לי בוא תראה איך היא מתה" (עמ' 13, ת/70ב').
עוד סיפר א', כי ראה את הנאשם מכה את המתלוננת עם מוט הברזל ואת פניה של המתלוננת מכוסים דם כתוצאה מכך (עמ' 13, ת/70ב').
משנתבקש בחקירתו לתאר את מוט הברזל באמצעותו הכה הנאשם את המתלוננת, תיאר א' את מוט הברזל כ"מסולסל כזה כמו שיניים", ואף צייר את מוט הברזל (ת/70ג'). א' הוסיף כי מוט הברזל שייך לנאשם ("שלו מהאוטו").
כאשר נשאל כיצד הוא יודע שמוט הברזל שייך לנאשם השיב א', כי הוא יודע זאת מאחר והנאשם נוהג להשתמש באותו מוט ברזל כדי לנעול את (הגה) רכבו, לאחר שפרצו לרכבו הקודם (עמ' 25, ת/70ב').
א' הוסיף, כי ראה את הנאשם שובר למתלוננת את הידיים בעזרת ידיו והדגים איך הנאשם עשה זאת ("תפס את היד ככה"). משנשאל כיצד הוא יודע שהנאשם שבר לה את היד השיב, "שמענו את הקליק, שמעתי את הקליק" (עמ' 16-17, ת/70ב').
א' ציין, כי הנאשם סטר לאחותו ע', וכי הנאשם גם דחף את אחיו נ' ולו נתן מכת אגרוף בפנים, או בלשונו, "הביא לי בוקס (מצביע) בשן, יצא לי דם וכאן היה לי נפוח" (עמ' 15, ת/70ב').
לדברי א', לאחר שהנאשם עזב את בית המתלוננת, לקח מהמתלוננת את הטלפון כדי להתקשר לאחותו הגדולה - ר' (עמ' 19, ת/70ב'). משהתקשר אליה וסיפר לה כי הנאשם היה בביתם והכה את המתלוננת, הגיבה זו במילים: "אל תשקר [...]"
אם אתה משקר אתה מת". מששמעה אחותו את בכייה של המתלוננת, כך סיפר, החלה לבכות ורצה מהר יחד עם חברותיה שהיו עימה באותה עת לבית המתלוננת (עמ' 23, ת/70ב').

לשאלת ב"כ הנאשם את חוקרת הילדים האם העובדה שאחותו סברה שהוא משקר הייתה צריכה "להדליק" (אצלה) נורה אדומה", דבר המעיד על אופיו של א' ויש לכך השפעה על הגרסה שמסר, השיבה, כי תגובת האחות היא תגובה טבעית לנוכח הסיטואציה המיוחדת ולנוכח תוכן הדברים שנאמרו בשיחה. לטעמה, אין בכך לומר שא' משקר אלא עדות לכך שהאחות הייתה המומה ממה שהתרחש, וחיזוק לכך יש למצוא בעובדה שא' הוא זה שסיפר על כך בהודעתו (עמוד 198 לפרו' מיום 16/10/11).

חוקרת הילדים קבעה, כי היא מתקשה להעריך את מהימנותו של א' על-פי הקריטריונים המקובלים, מאחר שחלקים מעדותו נותרו חסרים וכן כי התקשה לעשות הפרדה בין הדברים שראה לבין הדברים ששמע לאחר מכן ממקורות אחרים (ת/70, עמ' 5).

בהתייחס לאי דיוקים שנתגלו בהודעתו של א', ציינה העדה כי בהערכת מהימנות היא בוחנת את מכלול הגרסה שניתנת ומחווה דעתה על-פי קריטריונים מקובלים, בעניינו של א' התקשתה להעריך את מהימנותו (עמוד 231 לפרו' מיום 12/11/11).

יחד עם זאת, חוקרת הילדים ציינה, כי א' מסר "פרטים מהותיים המתארים חלקים מאופן הפגיעה באם (במתלוננת) ובאחרים, מקום, זמן ונוכחים באירוע וכן פרטים לגבי השתלשלות האירוע. תיאוריו כללו ציטוטים וכן תיאור החפץ וסימנים שנגרמו כתוצאה מאלימות האב (הנאשם). אין להתעלם מדבריו ואין לשלול שאכן היה קרבן ועד לסיטואציה האלימה אותה תיאר" (ת/70, עמ' 5).

י', אשר היה כבן 7 בעת האירוע מושא כתב האישום ביום 27/11/11 (ת/71 - טופס עדות הילד; ת/71א - דיסק תיעוד חקירה; ת/71ב - תמלול חקירה), תיאר כי הנאשם הכה את המתלוננת בהיותה שרועה על הרצפה, באמצעות מוט הברזל. לדבריו, מוט הברזל הוא "ברזל של האוטו" והוא שייך לנאשם (ת/71ב, עמ' 9). עוד סיפר, כי הנאשם "היה עצבני" וכי כל יום נהג להתקשר אל המתלוננת ו"שיגע אותה [...] גם בלילה ואחרי זה כל יום הוא בא לבית".

כן סיפר כי המתלוננת ביקשה שיביאו לה מים וציטט "לפני שאתה הורג אותי". כן צעקה לעבר הנאשם שיביא לה את הטלפון, ולאחר מכן התעלפה.

י' מסר, שהנאשם אמר במשטרה שהיה "שיכור", ופירש "שיכור": "שהוא הורג אנשים".

עוד סיפר, ששמע את אביו אומר לעצמו "אני אהרוג אותה". לדבריו סיפר זאת למישהו אך לא זכר למי.

כן הוסיף, כי יש לנאשם מפתח מהשנה שעברה, כשגר עימם.

חוקרת הילדים, לא שללה את הטענה כי יש בחלוף יומיים ממועד האירוע לחקירת א' וי' כדי להשפיע על הגרסה אותה מסרו לאחר שנחשפו למידע מבני משפחה ששהו עימם.

החבלות שנגרמו למתלוננת:

באת כוח המאשימה הניחה בפנינו מסמכים רפואיים באשר למצבה הרפואי של המתלוננת, בכלל זה אנשי מד"א שטיפלו בה בדירת האירוע ואנשי הצוות הרפואי במהלך אשפוזו בבית החולים "הלל יפה" (ראה גם ת/102).

בדו"ח מד"א הוגדר מצבה כדלהלן:

"במצב קל הסובלת מפציעה. בבדיקת פצועה נמצא כי הפצועה בהכרה מלאה A, נושמת 15 נשימות בדקה, דופק סדיר 85 פעימות בדקה".

עוד תואר בדו"ח, "הפצועה שוכבת על הרצפה עם חבלה בראש ושברים בשתי ידיים ולא אפשרה לנו לקחת לה דם".

העד מאיר סויסה, חובש בכיר במד"א, שנכח בזירת האירוע והחתום על הדו"ח הנ"ל, הובא לעדות מטעם ההגנה. למען סדר הדברים, אביא את עיקרי עדותו להלן.

לדבריו, ככל הזכור לו, מצא את המתלוננת "שכובה על הרצפה, עם חשד לשברים בידיים, חבלה בראש, בהכרה מלאה, מדדים תקינים".

העד אישר, כי יכול להיות מצב בו ההתרשמות הראשונית מאדם פצוע משתנה- לטובה או לרעה. לגבי המתלוננת, לא הבחין בשינוי במצבה תוך כדי הפינוי.

עוד לדבריו, לא ניתן לשלול כי חוותה אובדן הכרה טרם הגעת מד"א לזירה, אך כאשר הגיעו- הייתה בהכרה. העד נתבקש להתייחס להגדרת מצבה של המתלוננת בבית החולים כ"בינוני", והשיב:

"... להם יש את הידע והכלים לאבחן דברים יותר טוב מאיתנו, גם בתנאים של בית חולים. התפקיד שלנו לייצב את החולה או הפצוע ולהביא אותו במינימום נזק למיון, ובזה מסתיים התפקיד שלנו".

בהתייחס להערכה בבית החולים, כי אמנם מצבה היה יציב אך הייתה בסכנת חיים, השיב כי המתלוננת סבלה מחבלת ראש, וזה יכול היה להתדרדר לסכנת חיים ובתשובה לשאלת ב"כ הנאשם השיב כי הפגיעות בידיים היו חמורות יותר מפגיעות הראש.

בנוסף העיד ד"ר עבד אלחיד וותד, אף הוא מטעם ההגנה, שהיה הרופא הראשון שבדק את המתלוננת בהגעתה לחדר מיון בבית החולים וסיפר כי המתלוננת הייתה בהכרה מלאה, יציבה מבחינת לחץ דם ודופק, לא היה לה "חסר נוירולוגי", היה לה חתך בצד שמאל במצח, נפיחות ושטף דם עם דימום בקרקפת הראש, שפשופים בידיים ורגישות מעל בית החזה (ת/102).

להערכתו בקבלתה התרשם כי פגיעתה היא קלה וכי להתרשמותו לא חוותה אובדן הכרה.

עד התביעה ד"ר ינאי דור מבית החולים "הלל יפה" תיאר את מצבה הרפואי כ"בינוני", כעולה ממסמכי הקבלה שלה בבית החולים. לדבריו המתלוננת נותחה במחלקה האורטופדית, מאחר וסבלה מפגיעות באזורים שונים בראש ובידיים.

כן אישר כי בשלב מסוים פרכסה המתלוננת ופירט את הסיבות האפשריות לכך, לרבות "...השפעה מהפגיעות עצמן, דרך מצבים נלווים, וכלה בסיבות שהן פחות אורגניות יותר פסיכולוגיות", והסביר כי "פרכוסים הם מצבים של מסכני חיים בפרט שהם קורים על רקע כזה או אחר לאורך כזה או אחר" (עמ' 70 לפרו').

משנשאל להערכת צוות מד"א את מצבה של המתלוננת כ"קל", כעולה מהדו"ח שכתבו, השיב כי העובדה שהמתלוננת הייתה בהכרה אינה מעידה כי מצבה היה קל, וכי הוא חולק על קביעה זו.

ד"ר יורי קוצ'ר, אורטופד בבית החולים הלל יפה, שניתח את המתלוננת בבית החולים, נתבקש אף הוא להתייחס להגדרת מצבה בדו"ח מד"א כ"קל", והשיב כי אינו יכול לאשר שמצבה היה קל. לדבריו, מי שכתב את הדו"ח הינו פרמדיק ולא רופא, וכי חבלת ראש עלולה לסכן חיים, גם אם האדם נמצא במצב טוב.

ד"ר נטליה ברדצ'י, מומחית לנוירולוגיה בבית החולים הלל יפה, בדקה את המתלוננת בעת אשפוז וחתמה על מסמך סיכום ייעוץ נוירולוגי (ת/102). לדבריה, בני המשפחה התלוננו על הקאות ועילפון שלווה ברעידות בידיים.

בתשובה לשאלה, השיבה העדה כי היתה מודעת לעובדת היות המתלוננת חולת סוכרת, וכי על אף שבאופן תיאורטי הדבר יכול היה לגרום לתופעות המצוינות, הרי שאלה לא לו בערכי סוכר תואמים.

ד"ר ויקטור פלסובקיך, רופא במחלקת דימות ב"הלל יפה", נשאל על בדיקת הסיטי מוח שבוצעה למתלוננת, והשיב, כי אין ממצא פתולוגי בבדיקה. לדבריו, אין דימום חוץ גולגולתי, אך "יש בצקת ולסרקציה חיצונית (המטומה)".

ד"ר חרארדו קמריליו, ממחלקת כירורגית ב' בבית החולים הלל יפה, העיד כי החבטות שקיבלה המתלוננת בראשה, בפרט בצידו השמאלי, היו סכנה לחייה. לדבריו, טיפל ב-5 חתכים בראשה, ופירט: "ברגע שאני טיפלתי בה, היא הייתה יציבה המו-דינמית יציבה, אך המכות, היו מכות חזקות, שלמרות שהייתה יציבה, היו מכות שמסכנות את החיים" (עמ' 205 לפרו'). עוד העריך, לפי החתכים של המתלוננת בידיה, כי הניחה ידיה על ראשה במהלך המכות, ושלולא כן- היה סיכוי גבוה יותר לפגיעה מוחית.

העד יעקב זסלבסקי, מתמחה באורטופדיה מבית החולים "הלל יפה", העריך כי כאשר המתלוננת הגיעה לחדר מיון היא הייתה במצב בינוני.

כמו כן הוגשה כראיה חוות דעת מומחה, שנערכה על ידי פרופ' היס, בעניין "מנגנון חבלה בראש ובגפיים העליונות" של המתלוננת, שנערכה על סמך מסמכים רפואיים מבית החולים הלל יפה ועל סמך צילומי המתלוננת, שצוין כי הינם באיכות גרועה.

בחוות דעתו סיכם פרופ' היס, כי הממצאים האנטומיים העיקריים הינם חמישה פצעים (קרוב לוודאי קרע) לדימום תת עורי בראש, שברים בגלילים מקורבים באמצעות 1 ו-2 של כף היד מימין ושברים בעצמות מסרק 2.5 של כף היד משמאל, פצעים נקודתיים בכפות הידיים עם נפיחות ברקמות רכות ודימומים תת עוריים (קרוב לוודאי) בכתפיים ובזרועות (סך הכול 4).

מסקנותיו הובאו כדלהלן:

1. חמישה פצעי קרע ודימום תת עורי בראש נגרמו מחבלות קהות קרוב לוודאי ישירות (מכות) ולא ניתן לשלול שנגרמו על ידי מוט ברזל כמו מנעול הגה (בקוטר כ 1-2 ס"מ).
2. שברים בשתי האצבעות בראשונות בכף היד הימנית ושברים בשתי עצמות המסרק בכף יד משמאל נגרמו מחבלות קהות ישירות (מכות) ולא ניתן לשלול שנגרמו ממוט כמו של מנעול הגה ויכולים להתיישב עם פצעי הגנה.
3. דימומים תת עוריים בזרועות ובכתפיים נגרמו קרוב לוודאי מחבלות קהות ישירות (מכות) שחלקם מתיישבים עם חבלות באמצעות חפץ/חפצים מאורכים עם שטח מוגבל (כגון מקל או מנעול הגה).
- ביחס לשברים באצבעותיה של המתלוננת, הסביר, כי הדבר הסביר יותר הוא שהשברים הינם תוצאת חבלה ישירה אך ישנה אפשרות כי אצבעותיה נשברו בשל הפעלת לחץ מקומי, כפי שתארה.
- שתיית אלכוהול על ידי הנאשם, עובר לחבלות במתלוננת:
- כפי שיפורט בסקירת גרסת הנאשם, הלה טען כי שתה לשוכרה עובר לאירוע וכי במעשיו היה תחת השפעת אלכוהול.
- יובהר, כי לא נטענה טענה מקדמית מפי באי כוחו (דאז) בתחילת משפטו, אך הדברים עולים מעדותו, מאופן ניהול הגנתו על ידי בא כוחו ומסיכומיו של זה האחרון.
- אין חולק, כי עובר לאירוע בילה הנאשם עם חברים נוספים בקיוסק הקרוי "____" (להלן: "הקיוסק") וכי שתה בקבוקי בירה, אשר על מספרם וכמות הבירה ששתה, חלוקים הצדדים.
- יוער כבר עתה, כפי שיפורט בפרק הדינוני של הכרעת דין זו, שגם אם הנאשם שתה לשוכרה, ואיננו סבורים כך - אזי, אין בנסיבות העניין כדי להקים לו הגנת שכרות.
- ראיות המאשימה כללו את עדותם של מי ששהו בחברתו בקיוסק עובר לאירוע ואת עדויותיהם של מי שבאו במגע עימו בסמוך לאחריו, ובפרט- אנשי משטרה, כפי שפורט לעיל וכן בעל המקום ורעייתו.

העד ג.ג., בעל הקיוסק, אישר כי הוא מכיר את הנאשם לפי מראהו, וכי נהג להגיע אל הקיוסק כפעמיים-שלוש בשבוע בסמוך לשעה 22:00 והיה שותה "בירה אחת או שתיים" בכל פעם, וכן נהג להגיע כפעם בשבוע עם ילדיו תוך שרכש להם ממתקים.

לדבריו, בליל האירוע נכח הנאשם במקום יחד עם עוד שלושה מחבריו, הגיע בסמוך לשעה 20:30 ועזב בסמוך לשעה 01:45. במהלך זמן זה יצא לכ- 45 דקות. בסך הכול שתי כ-3-4 בקבוקי בירה של חצי ליטר במהלך כל אותו הערב. משנשאל האם הנאשם התנהג כשיכור באותו הערב השיב:

"... הוא לא התנדנד כשהוא יצא משם, הוא לחץ לי יד עד כמה שאני זוכר, לא דיבר בטון של שיכור שזה דיבור איטי, הוא נראה היה רגיל מהשורה. נכון שהוא שתי בירה אך זה התפרש על פני ערב שלם".

כן הפנה לסרטון מצלמות האבטחה המתעד את הנאשם וחבריו בקיוסק (ת/52).
העד א' פ', בן דודתו של הנאשם, המכונה "רס", תיאר קשר רופף עם הנאשם ומשפחתו, סיפר כי פגש את הנאשם באותו ערב באקראי ויחדיו עשו דרכם יחד עם שותפו לדירה של הנאשם לקיוסק.
לדברי העד, במהלך ישיבתם במקום, העיר אחד הנוכחים לנאשם במילים: "אשתך עושה שטויות", ועל כך השיב הנאשם: "אל תדבר על אשתי והילדים".

לאחר צאתם מהמקום, המשיך וסיפר כי הנאשם אמר "דקה, יש לי פגישה, אני חוזר", והסביר שיש לו פגישה עם בחורה ויחזור כעבור 5 דקות. העד המשיך עם שותפו של הנאשם לדירתו.

לדבריו, חש "משהו מוזר לגבי הנאשם", ומשכך, התקשר אליו מספר פעמים אשר בהם לא היה זמין, ולבסוף (בפעם הרביעית) משהתקשר הנאשם "נשם חזק" ואמר "הרגתי את אשתי" (עמ' 61 שור' 20 לפרו'). לאחר כל זאת, לדבריו עזב לביתו בחיפה.

משנשאל העד באשר לשתיית הנאשם בקיוסק, השיב: "המון, מעל 6,7", ומשכך, עומת על ידי ב"כ המאשימה עם דבריו בחקירתו במשטרה (נ/1) בתשובה לשאלה זהה, והשיב "אני באמת לא יודע... כשיצאנו משם הוא לא היה שיכור בכלל" ובמקום אחר "אני באמת לא יודע, אולי 5", השיב הפעם "כן, לא ספרתי, אבל מעט 5" וכן "היה בירות, הרבה, לא ספרתי", ו"יכול להיות גם 5 לא ספרתי".
ולשאלת ב"כ המאשימה:

"ש: אתה ראית איך הוא התנהג, הנאשם טוען שהוא היה שיכור, שהוא יצא מהקיוסק שהוא לא יודע מה קורה איתו והוא שיכור. מה תוכל להגיד על זה כמי שהיה איתו?

ת. באמת לא השתנה, עד שיצאנו היה אותו בנאדם. הוא היה אותו דבר, גם מבחינת הדיבור, הליכה, גם אותו דבר, רגיל. אם היה מסטול, לא הייתי עוזב אותו.

ש. במשטרה גם אמרת שהוא לא היה שיכור?

ת. זה מה שאני אומר, כולנו, לא רק הוא, לא היינו שיכורים.

ש. במשטרה כאשר שאלו אם היה שיכור, אתה זוכר מה ענית?

ת. לא היה שיכור" (עמ' 62 שור' 12-18 לפרו').

בהמשך עדותו נשאל העד על שיחה שהתקיימה בינו לבין הנאשם עת זה האחרון התארח בביתו, שבוע ימים לפני אירוע הפגיעה במתלוננת, ובשל חשיבות הדברים, אציין בשם אומרים:

"... היינו נוסעים מקרית חיים לקריית אתא. היה לו ביד ברזל מעקה, שלוש כמו ברזל, של בנייה. שאלתי אותו למה הוא שם את זה. הוא אמר שאם מישהו במקרה יתקוף אותו אז הוא מסתובב עם זה לכל מקרה אמרתי לו שאף אחד לא יתקוף אותו. הוא שאל אותי איפה נותנים מכה לנאשם להרוג אותו. אמרתי לו שאני לא יודע, גם לא חשבתי ולא ידעתי, הוא שאל אם בצוואר, בבטן או בכליות אמרתי שאני לא יודע, וזהו, זה נגמר" (עמ' 62 שור' 22-29 לפרו').

העד חזר מספר פעמים בתשובות לשאלות ב"כ הנאשם בדבר אמירתו של הנאשם "הרגתי את אשתי" וכי חש תחושת אי נוחות עת ישב בדירת הנאשם ביחד עם שותפו, בהעדרו של הנאשם, וכלל לא העלה על דעתו כי הנאשם הולך לפגוע במתלוננת (הודעת העד 1.12.11 הוגשה על ידי ב"כ הנאשם - נ/1).

יצוין כי משנדרש העד להבדלים אלה ואחרים בין שמסר במשטרה לבין גרסתו בבית המשפט, טען כי אמת דיבר במשטרה ובהתייחס לדברים נוספים אותם ציין בעדותו בבית המשפט ציין כי לא נשאל על דברים אלה בחקירתו.

העד ב' א', סיפר על היכרותו את הנאשם עוד בילדותם ב-___, סיפר כי שכר דירה יחד עם הנאשם, ובמהלך תקופה של מספר חודשים, לא ישן הנאשם בבית, ולשאלתו השיב כי הוא ישן ברכבו.

ביום האירוע ישב עם הנאשם בקיוסק, והיה עימם אדם נוסף, אשר לאחר מכן התארח אצלו, שתי קפה ו"ברח". בקיוסק שתי מיץ תפוזים וקולה ואילו הנאשם והאדם הנוסף שתו "לא הרבה בירה". לטענה כי הנאשם היה שיכור השיב, כי הלה "היה בסדר גמור, מדבר יפה ולא שתוי". עוד לדבריו, הנאשם יצא וחזר אל הקיוסק "פעם או פעמיים".

העד עמד על גרסתו גם בתשובה לשאלות ב"כ הנאשם כי לא שתי משקאות אלכוהוליים באותו ערב בקיוסק. עדים נוספים:

הגב' א' ו', אחותו הצעירה של הנאשם, העידה כי בליל האירוע, בסמוך לשעה 2:00-2:30 התקשר הנאשם לביתה, ובעלה הוא שענה לטלפון.

לאחר שלדברי בעלה הנאשם אמר כי רב עם אשתו וכי "הוא על העצים" מחוץ לבית, ביקש בעלה כי תתקשר למשטרה. לדבריה הוסיף כי הנאשם "נשמע לחוץ".

בהקשר זה עומתה עם דבריה בהודעתה במשטרה: "בסביבות 2:30 יום שישי אחי התקשר לבעלי ואמר שהוא הרביץ לאשתו והוא איים להתאבד, שאלנו אותו איפה הוא נמצא והוא ענה שהוא על העץ בשכונה ורוצה להתאבד" (ת/117, עמ' 1, שר' 7-8).

העדה לא זכרה בעדותה כי אמרה שהנאשם איים להתאבד, ולדבריה, הדברים "הומצאו" על ידי בעלה "כדי שהמשטרה תתפוס אותו".

באשר לדבריה בדבר הימצאות הנאשם על העץ, השיבה כי יכול להיות שלא הובנה כראוי.

יחד עם זאת, משהופנתה לשאלה בהודעתה במשטרה "האם הנאשם סיפר כיצד הוא רוצה להתאבד", לה השיבה "לא, הוא רק אמר שהוא רוצה להתאבד כדי לא להגיע לכלא". משכך, ניסתה יחד עם בעלה לשכנע אותו להסגיר את עצמו. בעדותה השיבה, שיכול להיות שאמרה דברים אלה.

את הנאשם תיארה באותה עת "כמבולבל" ואת דבר רצונו להתאבד הגדירה כהמצאת בעלה "כדי שלא יעשה שטויות" בחקירתה במשטרה היתה "לחוצה", ולכן, לא זכרה, ושבה והתכחשה לדברים שנאמרו על ידה בחקירתה במשטרה, בכלל זה אמרה דבר לעניין ניסיון התאבדות של הנאשם.

לנוכח סתירות מהותיות בעדותה בבית המשפט למול האמור בהודעתה במשטרה, נעתרנו לבקשה להכריז עליה "עדה עוינת", ובקשת ב"כ המאשימה להגשת הודעתה במשטרה.

באותו עניין נשאלה האם שיקרה לשוטר כאשר אמרה שהנאשם איים להתאבד. לכך השיבה:

"לא שיקרתי. מה שהוא אמר לי אמרתי. לא דיברתי איתו, דיברתי כן כאילו שאני דיברתי איתו. לא שיקרתי. אני לא זוכרת שאמרתי שהוא מנסה להתאבד", ובהמשך: "אז לא זכרתי את זה. עבר הרבה זמן. יכול להיות מהלחץ אמרתי כמה מילים".

יצוין כי בחקירתה במשטרה, משנשאלה על טיב היחסים בין הנאשם לבין המתלוננת השיבה כי היחסים אינם טובים וכי הוא מאיים עליה, בעוד שבעדותה אמרה כי הוא אהב את המתלוננת ואת הילדים.

העד א' ב', בעלה של אחות הנאשם א' ו', אישר כי הנאשם טלפן אליו בליל האירוע, דיבורו היה "מבולבל", סיפר לו כי רב עם אשתו, הרביץ לה, וכי הוא מסתתר בין העצים, ולאחר שהנאשם ניתק את הטלפון אמר העד לאשתו להתקשר למשטרה.

לדבריו, הוסיף על דעת עצמו כי הנאשם אמר כי יתאבד, על אף שהדבר לא נאמר על ידי הנאשם, והסביר שעשה זאת "כדי שלא יקרה משהו".

בשלב זה נעתרנו לבקשת ב"כ המאשימה, לה הסכים ב"כ הנאשם, כי העד יוכרז עד "עד עוין" לאור דבריו הסותרים את הנכתב בהודעתו במשטרה, וזו הוגשה כראיה מטעם המאשימה (ת/118) בהודעה זו, ציין כי הנאשם התקשר אליו בליל האירוע ואמר כי הרביץ לאשתו וכי הוא רוצה להתאבד. כשנשאל מדוע עשה זאת השיב, מאחר, שלא נתנו לו לראות את ילדיו. עוד הוסיף העד, כי במענה לשאלתו השיב הנאשם כי הוא "נמצא על עץ" והוסיף כי הוא מפחד ולא רוצה להיכנס לכלא.

בעדותו השיב העד, כי אמר את הדברים בדבר ההתאבדות כי רצה לזרז את המשטרה. לעניין זה נשאל, מדוע המשיך ודבק בגרסה זו גם שבוע לאחר האירוע, עת נחקר, כאשר כבר לא היה עוד צורך לשקר כדי לזרז את המשטרה. לכך השיב:

"כבר לא יכולתי להחליף עכשיו מה שאמרתי קודם" (עמ' 205, שורה 4, לפר' מיום 11.10.2012).

העד אישר, כי התקשר לנאשם עשר פעמים באותו הלילה והסביר, "כי הוא ניתק לי ופחדתי שיקרה לו משהו", וכן כי הנאשם התקשר אליו חמש פעמים (שם, בשורה 15).

השוטרת נועה אלבירה הובאה לעדות בעקבות הסתירות בדברי בני הזוג ו' ואישרה כי תיעדה במדויק את דבריהם בפניה כפי שבאו הדברים לידי ביטוי בהודעותיהם במשטרה.

באמצעות מר דניאל גריבוצקי, מנהל מחלקת הונאות בחברת "פרטנר", הוגשו רישומי שיחות הטלפון הנייד (ת/106, ת/107, ת/107א'), המלמדות על רישומי שיחות הטלפון שביצע הנאשם בסמוך אחר האירוע, בין השאר לרס', לאחותו ולגיסו, כפי שפורט לעיל.

ד.ראיות ההגנה:

במרכז ראיות ההגנה עמדה עדות הנאשם בבית המשפט.

הנאשם סיפר, כי הוא מכיר את המתלוננת מאז 1999 ומשך 11 שנים היו בני זוג והתגוררו יחדיו.

לגרסת הנאשם, אם המתלוננת "מתנקמת" בו מאז שסירב לעשות עבודה דבר מה, ומאז היא מנסה לשכנע את המתלוננת להתלונן עליו.

בשל חשיבות גרסת הנאשם כעולה מעדותו בבית-המשפט באשר להתרחשות האירוע בליל ה-25/11/11, אביא דברים בשם אומרם, כדלקמן:

"אני באמת שתיתי באותו יום, הייתי שיכור לגמרי, אפילו חשבתי שאני גר איתה, לא זכרתי שאני גר בשכירות, באותו אירוע אני ממש לא זוכר, הייתי מטושטש, אני קורא למתלוננת אמא שלי, זה שהשתכרתי שהרבצתי לה אני לא זוכר איך הרבצתי לה" (עמ' 236, שורות 21-23 לפר').

העד נתבקש להתייחס למקרה "בעקבותיו התרחשה החקירה במשטרה" כשאלת בא כוחו. לכך השיב, שבשנת 2010, הגיע בן דוד, ד', אל בית המתלוננת וחפץ לשכב עימה תוך איום באקדח. לדבריו, משהמתלוננת סיפרה לו את אשר אירע, לבקשתה התלווה אליה אל תחנת המשטרה בכדי להגיש תלונה. לאחר מכן, נעצר בחשד לאיומים על המתלוננת, מאחר ודיווחה שהנאשם הוא שאיים עליה כי תגיש תלונה, כאשר לדבריו "בסופו של דבר שכנעו אותה שלא תגיד שהוא השתמש בה בכוח. הם אמרו תגידי שעשו בהסכמה וגם שקיבלה כסף על זה כדי שלא ייכנס לכלא".

בהתייחס ליחסיו עם הילדים סיפר, כי פגש אותם בכל יום לאחר העבודה וכך גם את המתלוננת. לדברי הנאשם, עד ליום ה-16/11/11, הוא והמתלוננת נהגו להיות ביחד בהסתר מאם המתלוננת. הנאשם תיאר, כי נהג לבלות עם המתלוננת כאשר ילדיהם לא נכחו בבית ועל מנת שלא יראו זאת ולאחר מכן היה יוצא מן הבית ולוקח את הילדים ובימי שישי ושבת נהגה המתלוננת לישון בדירתו, מאחר ששותפו לדירה לא נהג לישון שם בימים אלה. כאן המקום לציין, כי בחקירתו במשטרה מיום 18.11.11 (ת/108) בחשד לאיומים והטרדות כלפי המתלוננת, הכחיש כי נשאר לישון מתחת לביתה (ואף הסביר כי בנו א' נותר לישון עימו בדירתו).

כן הודה כי ביצע שיחות רבות למכשיר הסלולארי של המתלוננת, באופן שתראה "מספר חסום" בעת כניסת השיחה. ("כן נכון התקשרתי הרבה פעמים"). אך לדבריו הסיבה לחסימת השיחה היתה משחק של בנו עם המכשיר, בעוד הוא לא ידע כיצד לבטל זאת, וכן אישר כי התקשר לנהג ההסעות לעבודה של המתלוננת. ההסבר שסיפק היה כי ניסה להשיגה מאחר שמכשיר הטלפון הסלולארי שלה לא היה זמין ורצה לברר עימה דבר מה לגבי קניות שביקשה ממנו לערוך. בהמשך לדבריו שצוטטו לעיל, הוסיף הנאשם, כי לא ידע אם הוא שגרם לה את החבלה, אך כאשר אמרה לו שהוא עשה זאת הביע את צערו על כך. עוד אישר, כי שתה את המשקאות האלכוהוליים, כך לגרסתו עובר לאירוע, מרצונו החופשי. הנאשם תיאר, כי בערב האירוע הגיע עם ב' א', א' פ' ומ' אל הקיוסק, בו נהג לשבת מדי שבוע ולמלא "טוטו". לדבריו, במהלך ישיבתם בקיוסק אמר לו בן דוד, כי המתלוננת "עושה שטויות" וכך גם אימה. לכך הגיב שלא ידברו איתו על זה כאשר הוא שיכור.

הנאשם אישר את דבריו באמרתו הראשונה, לפיהם הכה את המתלוננת במוט ברזל, נבהל וברח מהמקום. משהוצג לו מוט הברזל (1/ת) אישר כי זה מוט הברזל ששימש אותו בהכאתה והוסיף כי נטל את המוט מאחורי המקרר בביתה. לדבריו, ייתכן שאמר זאת, "הכול היה מטושטש". לעניין המקרר ביאר, כי אין צורך בהזזת המקרר כדי להגיע אל מוט הברזל. כאן המקום להביא מאמרותיו של הנאשם במשטרה (שהוגשו כמוצגי תביעה) בהקשר זה:

ראשית, בחקירה יום 25.11.1 (ת/109), לגבי הכלי באמצעותו הכה את המתלוננת, השיב תחילה "זה היה לי אותו. זה היה לי פעם מנעול של האוטו...שקניתי את הרכב זה היה לי" (שם, בעמ' 4 שור' 117-115) רק כשנתבקש לפרט הסביר כי עוד שנתיים קודם לכן הניח את מוט הברזל מאחורי המקרר ומאז הוא שם, מבלי שהמתלוננת ידעה על כך. את המיקום בחר, לדבריו, כדי להרחיק מעין הילדים.

בהמשך, באמרתו מיום 29.11.11 (ת/110) ציין: "אני אמרתי לך, הייתי מבולבל לגמרי, לקחתי אותו משם, לא יודע איך מצאתי אותו" (שם, עמ' 6 שור' 187). בחקירה זו שינה את תשובתו לגבי מוט הברזל, וגמגם מעט בתשובתו באופן שלשאלה מהיכן הביא אותו השיב: "אני אמרתי לך, אני הייתי מבולבל לגמרי, לקחתי אותו משם, לא יודע איך מצאתי אותו".

ובהמשך:

שאלה: איפה זה משם?

תשובה: מהבית. באותו רגע ששאלת אותי הייתי מבולבל. כשנכנסתי אני לא יודע מאיפה הרמתי. אמרתי לך ליד המקרר אבל זה לא היה שמה".

שאלה: אז איפה זה היה?

תשובה: אני לא יודע. ברגע שרבתי איתה אני לא יודע מאיפה לקחתי אותו.

שאלה: אז למה אמרת שזה היה ליד המקרר?

תשובה: אני הייתי מבולבל, פחדתי ולא ידעתי מה קרה לי".

לבסוף, באמרתו מיום 6.12.11 (ת/111) השיב, כי מוט הברזל היה בבית המתלוננת מאחר שהוא הביאו פעם על מנת לשחרר סתימה בביוב. משנדרש לשאלה מדוע העלה זאת רק בשלב זה השיב כי שכח זאת קודם לכן.

בהמשך, בהתייחס לטענת המתלוננת, כי נהגה להזיז את המקרר מדי שבוע, טען, כי אין זה נכון מאחר שאין למקרר גלגלים.

לשאלה כיצד מתיישבים דבריו אלה, כי הוא זוכר שלקח את מוט הברזל מאחורי המקרר, עם טענתו שהיה שיכור, השיב: "זה אני גם אומר שרק שהרבצתי לה אני זוכר בברזל, אבל איך שלקחתי אני לא זוכר, זוכר שהרבצתי, זה כן". לדבריו, מוט הברזל היה מאחורי המקרר, כי כאשר התגורר בדירה רצה לשחרר סתימה באמצעותו.

בחקירתו הנגדית השיב, כי עזב את הדירה מאחר ובן דודו ד' אנס את המתלוננת. אך הכחיש כי כפה על המתלוננת להתלונן על אונס על אף שלא נאנסה. לעניין זה עומת עם אמרתו בחקירה (ת/109, עמ' 5 שור' 141), לפיה המתלוננת "בגדה" בו עם ד', ללא אזכור המילה 'אונס', והכחיש כי אמר שבגדה בו.

הנאשם התייחס לתגובתו לכך שהמתלוננת יצאה עם גברים אחרים, ואישר כי כעס בנוגע לאחד מהם, אך לגבי כל השאר הכחיש כי כעס, כי רב עם המתלוננת או כי איים עליה. לדבריו, לא רב עם המתלוננת על רקע חשד של בגידה בו. הנאשם דחה את טענת ב"כ המאשימה כי הכין את מוט הברזל מאחורי המקרר על מנת לרצוח את המתלוננת, ועל כך השיב: "לא. לא נכון".

משנשאל כיצד פתח את דלת הדירה השיב, כי הדלת הייתה פתוחה ושלל את דברי ר' והמתלוננת כי הן נעלו את הדלת. לעניין זה עומת עם העובדה, שכאשר נעצר נמצא בכיסו מפתח הדירה, זאת הסביר כך: "לקחתי אותו בטעות. אם זה היה בדלת לקחתי אותו" (עמ' 283 שור' 12 לפרו').

משעומת עם דבריו בחקירתו, לפיהם הוציא את המפתח מהדלת כדי שילדיו לא ינעלו בטעות את הדלת (ת/109, עמ' 5, שור' 149-150), השיב כי אינו זוכר.

אביא לעניין זה את הדברים הבאים מחקירתו הנגדית:

ש: אני מבינה שקיווית שיצילו את המתלוננת?

ת: דבר ראשון זה כשהרבצתי לה היא היתה בוכה ויצאתי והכל היה מטושטש לי. זה מה שאני זוכר.

ש: אבל בחקירה הראשונה אמרת שהוצאת מפתח כדי שילדים לא ינעלו את הדלת?

ת: לא זוכר את זה. (שם, שור' 27-31 לפרו').

הנאשם עומת עם דבריו בחקירתו, (ת/109, עמ' 6, שור' 168): כי מיד כשנכנס לדירה, נטל את מוט הברזל: "נכנסתי

בדלת היה אורות ולקחתי את הברזל התחלתי לדבר איתה" (שם, שור' 174). בתגובה, חזר על כך שאינו זוכר לרצף

שאלות בעניין, גם לגבי אמרתו בחקירה, לפיה לקח את מוט הברזל כדי להפחיד אותה (ת/108, עמ' 6, שור' 184).

עם זאת, בהמשך טען כי בהגיעו לדירה, פנה אל מאחורי המקרר, הוציא את מוט הברזל ובאמצעותו הכה את המתלוננת.

באופן דומה, במענה לטענה כי נטל את מוט הברזל והכה את המתלוננת בראשה, השיב, כי אינו זוכר כיצד לקח את מוט

הברזל. עם זאת, לדבריו, זכר שהרביץ לה בראש.

בהתייחס לדבריו בחקירתו במשטרה, לפיהם זכר שהגנה על עצמה בידיה. השיב כי הוא זוכר רק שהרביץ לה.

יצוין, כי בשונה מהנאמר על ידו בחקירתו, עת שלל תחילה שאמר למתלוננת שבא להרוג אותה, ולאחר מכן אמר שהדבר

ייתכן, הרי שבעדותו, משנשאל על כך, השיב כי "אינו זוכר".

עוד הכחיש כי אמר לא, כי יראה כיצד הוא הורג את אימו. במענה לשאלה מה עשוי להיות המניע של בנו לשקר בעניין זה

השיב, כי להערכתו אם המתלוננת הנחתה אותו לומר זאת.

בנוסף, נתבקש להתייחס לדבריו בנו, לפיהם התבטא בפניו כי יבוא ויהרוג את המתלוננת. לכך השיב: "זה שיתוף של סבתא

שלהם, הילדים שלי אף פעם לא שמעו שאני מקלל אותה, אף פעם לא קיללתי אותה. כל זה שיתוף פעולה של סבתא

שלהם" (עמ' 288 שור' 21-22 לפרו').

במענה לשאלה, האם ייתכן שאמר למתלוננת כי הוא רוצה להרוג אותה ובגלל שהיה שיכור אינו זוכר, השיב, כי אינו יודע וכי

אינו זוכר.

בהתייחס לדבריו בחקירתו הראשונה כי נבהל וברח, נשאל - ממה נבהל? לכך השיב: "שאשתי שאני אוהב אותה ונלחצתי".

משנשאל כיצד נבהל אם היה שיכור השיב: "אני מטושטש לי הכל" (עמ' 287 שור' 32 לפרו').

כמו כן, נשאל מדוע לא הגיש למתלוננת עזרה לאחר מעשה, והשיב כי פחד שהשוטרים ירביצו לו.

הנאשם נשאל לגבי שיחת טלפון שביצע ממכשיר הסלולארי שלו ל"רס" בשעה 2:27 בליל האירוע. לדבריו, רצה שיתנצל

בשמו בפני המתלוננת. תחילה אמר שאינו זוכר אם הוא התקשר או שרס' התקשר אליו, ולאחר שנשאל אם היה שיכור אז

כיצד התקשר לרס', השיב כי רס' הוא שהתקשר אליו. (עמ' 288 לפרו'). יצוין בהקשר זה, כי כבר בחקירתו ציין כי התקשר

לרס' ולדבריו אמר לו שהרביץ לאשתו (ת/111).

עוד נתבקש להתייחס לכך, שבין השעות 02:27 ל- 03:40, כשנעצר, נרשמו ממכשיר הסלולארי שלו 30 שיחות, מתוכן 17 שיחות יוצאות, לרבות שיחות לרס', לאחותו, לגיסו, לחבר, לעורך דין. הנאשם נתבקש להסביר כיצד האמור מתיישב עם טענתו שהיה שיכור. לכך השיב תחילה "אני לא יודע", ולאחר מכן כי כל מספרי הטלפון שמורים אצלו בזיכרון המכשיר. עוד הכחיש הנאשם את אמרתו הנטענת לאחותו, כי הוא הולך להתאבד ואמר: "בסדר הרבצתי אבל למה שאתאבד". יוער, כי הנאשם, כבר בחקירותיו, אישר עריכת שיחות מהטלפון הנייד לגיסו ולאחותו, בהן אמר, לדבריו שהכה את אשתו מפני שהיה שיכור וכי לא התכוון (ת/110).

הנאשם נשאל לגבי המכתב שנתפס עליו (ת/85) ובפרט לגבי המשפט: "חמותי גרמה לי שכאילו אני רצחתי נפש". לכך השיב: "לא אמרתי נפש. זה לא נפש. כי חמותי גרמה לי להגיע למצב כזה", והוסיף כי כתב את המכתב "אחרי שהרבצתי לאשתי לפני שהלכתי לתחנת המשטרה".

משנשאל מדוע התקשר לעורך דינו לאחר המקרה, השיב כי רצה לדווח לו שהפר את צו ההרחקה כנגדו. בהתייחס לכך שהתקשר אל מספר הטלפון הנייד של המתלוננת לאחר האירוע, טען כי את מספר הטלפון העתיק מיד לאחר האירוע מהמדבקה בגב הטלפון של המתלוננת. כשנשאל כיצד הצליח לעשות זאת אם היה שיכור, השיב: "בדיוק כשהלכתי לשם אז ראיתי. בשבילי הכול היה כמו חלום". בהמשך אמר שאינו זוכר אם העתיק את המספר או שתלש את המדבקה מן הטלפון, כיוון שלא היה ברשותו המספר, שהיה חדש, לדבריו.

יוער כאן, כי בחקירתה במשטרה, השיבה המתלוננת כי מספר הטלפון החדש שלה לא היה רשום בגב המכשיר (ת/8, עמ' 2), וכך גם העידה החוקרת יעל מסורי (עמ' 78 לפרו', ת/38).

לתמיהתה של ב"כ המאשימה: "שיכור לא מסוגל לעשות 17 טלפונים ולהעתיק מספר, ולכן אתה משקר שהיית שיכור ומנסה לצאת מהבית?", השיב: "אבל עובדה רואים מה אני שותה שם. אם לא הייתה הוכחה ששתייתי אז יכולת להגיד לי. אבל רואים עובדה מה אני שותה. רואים שאני שותה ושאני שיכור" (עמ' 292 שור' 7-10 לפרו').

אמרות הנאשם בחקירותיו במשטרה:

להלן יובאו אמרות נוספות של הנאשם, אותן מסר בחקירותיו, ואליהן טרם התייחסתי בבחינת עדותו.

בחקירה מיום 25.11.11 (ת/109), טען הנאשם שהיה שיכור. לדבריו, שותה בירות, "5 נראה לי", עד לשעה "אחת ומשהו" בלילה, יחד עם מספר חברים, ביניהם שותפו לדירה. לדבריו, אינו נוהג לשתות יותר מבירה אחת או שתיים וזו פעם ראשונה שהשתכר (שם, עמ' 3).

עם זאת, בהמשך הוסיף: "היא (המתלוננת- י' א') יודעת שאני שותה אני לא יכול להחזיק מעמד".

את שהתרחש תאר הנאשם כדלקמן:

"הלכתי, הדלת היה פתוח, מצאתי אותה בחדר שהייתה מסדרת שם משהו ומשם התווכחנו וזה, אמרתי לה: 'למה כפרה? למה את מכניסה אותי אם את לא רוצה אותי תגידי שאת לא רוצה, את בסדר איתי ומאחורי הגב את משחקת איתי והולכת להתלונן מה עשיתי?' אז היא אמרה לי 'אימא שלי אומרת לי ככה' אז בגלל שאימא שלך אמרת לך ככה ולא עשיתי לך שום דבר את עושה לי את זה?' אז משם הרבצתי לה ונבהלתי וברחתי משם" (ת/109 עמ' שור' 104-107).

הנאשם אישר, כי כל ילדיו היו עדים להתרחשות (שם, עמ' 6, שור' 188-190). לדבריו, לא עשה דבר לילדיו, מלבד לע', אותה דחף בידיו. כן אמר, כי הילדים קראו לו לעזוב את אימם. כן אישר את כתיבת המכתב (ת/85), לאחר שפגע במתלוננת. בחקירה מיום 29/11/11 (ת/110), הוסיף הנאשם לעניין השתייה, וטען לשתיית יותר מ-5 בירות, וכי בחקירה הראשונה אמר 5 כיוון שהיה מבולבל. בהמשך התבטא: "למה שאפגע בה (במתלוננת- י' א')? אנחנו ביחד" (ת/10, עמ' 7, שור' 224-225). בנוסף, הכחיש אמירות שונות שיוחסו לו כלפי המתלוננת, בפרט בעת האירוע. משנשאל האם ייתכן שאמר לה "מפה הלך החבר שלה ואני תפסתי אותו בדרך ואת הוצאת אותי, עכשיו שיבוא לעזור לך, אף אחד לא יעזור לך, אני באתי להרוג אותך, אני הורג אותך והולך למות, אני ואת ביחד", השיב "יכול להיות אבל גם לא אכפת לי שתצא עם חבר או לא יודע מה" (שם, בשורות 327-333). עוד אישר, שבעת שתקף את המתלוננת, היא הגנה על ראשה באמצעו ידיה (ת/110, עמ' 9, שור' 292). באמרתו זו טען הנאשם כי אינו זוכר דבר נוסף באשר לאופן הפגיעה במתלוננת, אך ידע לומר בוודאות שלא סתם לה את הפה באמצעות ידו. בהמשך ציין: "אני לא זוכר אני אסתום לה או לא..." (ת/110, עמ' 11, שור' 257-258). משנתבקש ליישב את דבריו, כי הייתה זו הפעם הראשונה שהשתכר עם דבריו הבאים: "היא יודעת שאני שותה אני לא יכול להזיק מעמד", מחקירתו הקודמת, השיב: "תראי, לפני כמה שנים זה היה לי שאני שותה אני משתכר אבל שנים שהפסקתי לשתות". לדבריו, אחרי בירה או שתיים "זה עולה לי לראש ואני שיכור". (שם, בעמ' 15). עוד הכחיש שברח רק לאחר שסבר כי המתלוננת מתה. עדי הגנה נוספים ר' י', תלמיד תיכון בן 18, עבד בערב האירוע בקיוסק. לאחר שסיפר שבעל המקום התנגד לעדותו, תיאר העד את אופן הגשת המשקאות במקום. בין השאר סיפר, כי אם המדובר בלקוח מוכר, התשלום מתבצע לאחר ההזמנה ואם לא - טרם ההגשה. לדבריו, לאחר שצפה בסרטון האבטחה מהקיוסק, ערב האירוע זכור לו היטב, שכן התפלא "כמה 4 אנשים יכולים לשתות", משהזמינו כ- 24 בקבוקי בירה בסך הכול. לאחר מכן הוסיף שכל אחד מהם שתה כ-9-10 בירות. יצוין, כי אם 4 אנשים שותים לפחות 9 בירות כל אחד, הרי שמדובר בלפחות 36 בקבוקי בירה. בחקירה נגדית, במענה לשאלה הבאה: "אני אומרת לך שבגלל שאתה הסתובבת ולא הסתכלת כל הזמן אתה לא יכול לשלול שהוא שתה באמת רק 3-4-5 בירות?", השיב: "לשלול אני לא יכול אבל לפי הכמות שהגשתי וזה שהם התחלקו ביניהם שווה בשווה אז נראה לי שזה כך". שוב יצוין, כי אם העד הגיש 24 בירות ל- 4 אנשים שהתחלקו בשווה, כל אחד שתה 6 בירות.

כמו כן, במענה לתשובת העד, כי כאשר לקוחות שיכורים ומפריעים להתנהלות המקום, העובדים לא ממשיכים להגיש להם, נשאל, האם ניתן להסיק שבמקרה דנן לא היה אף אחד שיכור בשולחן מאחר שהמשיכו להגיש להם. לכך השיב: "הפילו בקבוק פה ושם אך לא היה משהו של לקום ולהפריע. הם לא הפריעו לנו, לא קמו, אני נתתי להם את הבירות, אני לוקח להם את הבירות מאחורה, מביא להם אותם וזהו. הם היו קצת ישנוניים כי ככה זה אחרי ששותים כמה בירות הם נראו שיכורים" (עמ' 316, שורות 24-26, לפרו' מיום 27.12.2012).

עוד השיב, כי אינו יכול לשלול שהנאשם לא היה שיכור.

העדה ש.ג., אשת בעל הקיוסק בה ישב הנאשם בערב האירוע, הובאה אף היא לעדות. לדבריה, לא זכרה הרבה מערב האירוע. העדה לא ידעה להשיב, מדוע הסרטים ממצלמות האבטחה לא נמסרו לשוטרת באופן מיידי אלא כעבור יומיים. העדה ציינה, כי בבוקר היום בו מסר את עדותו במשטרה, ציין מספר פעמים כי אינו זוכר שהנאשם שתה הרבה. העד מ' א', אישר את נוכחותו במקום. לדבריו, שתה בירה והתיישב לפי הנחיית בעל המקום במקום הפנוי שהיה ליד השולחן בו ישב הנאשם עם שני אנשים נוספים, למשך כמחצית השעה והכחיש כי אמר לנאשם דבר מה ביחס למתלוננת. לדבריו, התגורר בסמוך לנאשם ולמתלוננת. ובערב בו ישב בקיוסק שתה בקבוק בירה אחד בלבד ולא שם לב מה שתו הנוכחים האחרים.

העד ג' א', הבחין בר' ובחברתה רצות לכיוון בית המתלוננת, בליל האירוע, רץ אחריהן, נכנס אל הדירה, שם הבחין במתלוננת שרועה על הריצפה, רועדת, הניח עליה שמיכה וחייג למשטרה. בחקירתו הנגדית הוסיף כי היא לא דיברה כלל. לדבריו, לא ראה את מהלך הטיפול במתלוננת עת הגיע צוות מד"א לדירה. ומשנדרש לדיווחו למשטרה כי המתלוננת "מפרפרת", השיב כי עשה זאת על מנת לזרז אותם וכי "הפריז".

עוד מטעם ההגנה הוגשו הודעותיו במשטרה של מי שנחקר בחשד לאונס המתלוננת, ד' (נ/15, נ/15א'). עדותו בפניו עסקה אך בדברים מפי השמועה. משכך, אינם רלוונטיים ולא אפרטם.

הדין והכרעה:

אין חולק כי הנאשם חבל במתלוננת עם מוט הברזל בליל ה- 25/11/11.

הסוגיה המרכזית שבמחלוקת הינה, האם אצל הנאשם התגבשה ההחלטה להמית את המתלוננת, ומשכך, יש להרשיעו בעבירת ניסיון לרצח, כטענת המאשימה.

מחלוקת נוספת קיימת באשר לשאלת היותו של הנאשם תחת השפעת אלכוהול בעת ביצוע המעשים, והאם עומדת לו הגנת השכרות.

עוד עלינו להכריע ביחס לעבירות הנוספות העוסקות בהתנהגותו של הנאשם כלפי המתלוננת עובר לאירוע ה-25/11/11, דהיינו- איומים ופגיעה בפרטיות.

בטרם אפנה לניתוח הראיות שהונחו בפנינו, מוצא אני לנכון לציין כי סיכומי של ב"כ הנאשם כוללים אמירות והתבטאויות כלפי המתלוננת (וכלפי אחרים) שמוטב היה לו לא נכתבו כלל, כגון:

"ניכר שהנטייה לשקר נובעת מצורך קיומו הישרדותי שמקורו באפריקה" (עמ' 3, פסקה 3); "ואולם מן המפורסמות שכך הם פני הדברים. אישה שיוצאת בערב הופכת למופקרת ואיש שיוצא הופך לרועה זונות"; "לא מדובר על גברת עדינה, אלא על רועת צאן שגדלה בכפר באפריקה..." (עמ' 21 לסיכומיו).

בהתייחס לאחד הרופאים "...המתמחה היהיר שלמד בהונגריה ומרשה לעצמו לזלזל באנשי מד"א..." (עמ' 31 לסיכומיו); האמירות הנ"ל הן אמירות פוגעניות ומשפילות ביותר על גבול הגזענות כלפי מי שאין חולק הינה קורבן העבירה, אשתו ואם ילדיו.

עבירות האיומים ופגיעה בפרטיות עובר לאירוע ה- 25/11/11:

אפנה תחילה לדון בעבירות לפי סעיפים 192, 287(ב) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 - איומים והפרת הוראה חוקית ובעבירות של פגיעה בפרטיות לפי סעיף 1(2) + 5 לחוק הגנת הפרטיות התשמ"א - 1981. המסכת הראייתית בהתייחס לעבירות אלה, פורטה בהרחבה בסקירת ראיות המאשימה. מן הראיות שבפנינו עולה תמונה ברורה, לפיה הנאשם נהג לאיים על המתלוננת, לעקוב אחריה, ולהטרידה בטלפון. יסודותיה של עבירת האיומים:

סעיף 192 לחוק העונשין קובע כי:

"המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו - מאסר שלוש שנים". כעולה מלשון הסעיף, איום הינו מעשה שנעשה "בכל דרך שהיא" כדי להפחיד או להקניט אדם בכך שיפגעו גופו, חירותו, נכסיו, שמו הטוב או פרנסתו - שלו או של אדם אחר.

לעניין זה נקבע בע"פ 103/88:

"מניעת ההפחדה וההקנטה לשמן היא שעומדת ביסוד האינטרס החברתי המוגן בעבירת האיומים שבסעיף 192. רוצה לומר, אינטרס החברה להגן על שלווה נפשו של הפרט (person's peace of mind) מפני מעשי הפחדה והקנטה שלא כדין. אינטרס חברתי נוסף אף הוא מוגן בעקיפין בעבירה זו, והוא נוגע לחופש הפעולה והחבירה של הפרט. כי גם אם אמרנו, שאין בסעיף 192, בהבדל מסעיף 428, דרישה, שמטרת האיום תהא להניע את המאיים לעשות מעשה או להימנע ממעשה, בידוע הוא, שבמקרים רבים מושמעים איומים per se כמסר מוסווה להתנהגות המצופה מן המאיים. נמצא, כי סעיף 192 מקדים רפואה למכה ומונע מלכתחילה פגיעה עתידית בחרות הפעולה של הזולת...." (ליכטמן נ' מדינת ישראל, מג(3) 373 [1989]).

יוצא מן האמור לעיל, כי יש בפעולת האיום כשלעצמה, אם בוצעה מתוך רצון להפחיד, כדי להוות עבירה של איום.

עוד נפסק כי:

"[...] היסוד העובדתי מורכב מצידו ממספר רכיבים... הרכיב הראשון הוא האיום עצמו. זו התנהגות, בדרך כלשהי, העלולה לנטוע בליבו של אדם רגיל, פחד או חרדה. המבחן לקיומו רכיב זה הוא אובייקטיבי... מידת ההשפעה שיכולה להיות לדברים על אדם רגיל, ולא לפי הרגשתו הסובייקטיבית של האדם אליו נאמרו הדברים... לעניין זה יש להבחין בין איום לבין מתן אזהרה או עצה..." (שם, בעמ' 384).

אם כך, עבירת האיום מכילה בחובה רכיב התנהגותי ורכיב נסיבתי המהווים את ההתנהגות האסורה בעבירה זו. הרכיב ההתנהגותי הינו המעשה של ביצוע האיום "בכל דרך שהיא" ותוכנו של האיום מהווה את הביטוי למהות הפגיעה המשתמעת ממנה.

אוסף ואפנה לאשר נאמר בע"פ 3779/94:

"[...] אם יש בדברים כדי להטיל אימה בליבו של אדם רגיל מן הישוב, בנסיבותיו של האדם שנגדו הופנה האיום" (חמדאני נ' מדינת ישראל פד"י נב(1) 408, בעמ' 415).

על פי לשון סעיף 192 לחוק הנ"ל, נדרש כי מעשה האיום יעשה "בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו" ומכאן כי, נדרשת ממבצע העבירה מודעות לטיב מעשיו באופן שבוצעה תוך קיומה של "מחשבה פלילית מיוחדת מצד הנאשם". לעניין העבירה של פגיעה בפרטיות, קובע סעיף 5 לחוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-1981, כדלקמן:

"הפוגע במזיד בפרטיות זולתו, באחת הדרכים האמורות בסעיף (1)2, (3) עד (7) ו-(9) עד (11), דינו - מאסר 5 שנים".

סעיף (1)2 מגדיר 'פגיעה בפרטיות' כ"בילוש או התחקות אחרי אדם, העלולים להטרידו, או הטרדה אחרת".

מן הכלל אל הפרט:

במקרה דנן, אני קובע כי המתלוננת אוימה על ידי הנאשם וכי באופן התנהלותו כלפיה היה כדי להטיל אימה בליבה תוך שלנאשם היתה מחשבה פלילית מיוחדת להטיל מורא בליבה של המתלוננת.

מצאתי את גרסת המתלוננת מהימנה לעניין זה ונתמכת בראיות רבות - בכלל זה, צווי הגנה ופרוטוקולי הדיונים בבית המשפט בעניין, זה תיעוד חקירות עקב תלונותיה הקודמות של המתלוננת, דו"חות עובדים סוציאליים, עדות העובדת הסוציאלית הגב' מלסה טסמה, עדות העובדת הסוציאלית מורין שפירר, והדו"ח לפיו שובצה במקלט לנשים מוכות. כזכור, על-פי הנטען, איים הנאשם על המתלוננת בהזדמנויות שונות ובהקשרים שונים עובר לתלונתה כביכול על אינוסה בידי ד', והיה ולא תעשה כן "הרוג אותה ויתאבד", קללות וגידופים בטלפון על כי היא "מדברת עם גברים אחרים" ו-"אם אני אראה אותך עם גבר אחר אני ארצח אותך".

יוער, כי דבריה של המתלוננת באשר לאירועים אלה אינם חפים מסתירות או אי דיוקים, אך אין באלה כדי לרדת לשורשו של עניין והם אינם פוגעים במהימנותה. גם אם היא מבלבלת בין אירועים שונים, כדוגמת המתנת הנאשם ברכב מתחת לביתה, הרי שאין ספק מדבריה הנתמכים בראיות כי הייתה מאוימת, ופרטיותה נפגעה על ידי הנאשם.

גם מעדות חוקרת המשטרה, יעל מוסרי, אשר חקרה את המתלוננת בעקבות תלונות קונקרטיות על איומים ברצח, עולה כי המתלוננת הותירה רושם עז כי היא נמצאת בסכנה אמיתית. לעניין זה דיווחה מוסרי, כי למרות שאין זה נהוג, הציעה למתלוננת ליווי מתחנת המשטרה לביתה, לאור הרושם החזק שנתקבל כי היא מאוימת וכי קיימת מסוכנות מצד הנאשם כלפיה.

עוד תומכים באמור, דברי ילדי המתלוננת. כך, למשל, ר' תיארה כי הנאשם נהג לישון בלילות בחניית ביתם. יוער, כי עדותה של ר' אמינה עליי ונעדרת מגמת הפללה. כך, למשל, לא הפריזה בתיאורים ואמרה כי לא ידוע לה על אלימות כלפי אימה עובר לאירוע, ואף אמרה שאינה "יודעת הרבה". יש בכך כדי ליתן משקל ונופך של אמינות לעדותה כי אמת דבריה.

באמור תומכת גם עדותו של נהג ההסעות במקום עבודת המתלוננת, א.א., אשר אישר כי הנאשם התקשר אליו מספר פעמים על מנת לברר היכן נמצאת המתלוננת, ואיני מקבל את הסברו של הנאשם להתקשרויות אלה.

כן העידו עדים נוספים שנהגו לראות את הנאשם ממתין מחוץ לבית, כעדה ז' צ', שכנת המתלוננת.

חשוב להדגיש לעניין זה, כי בעצם התממשות האיומים, יש כדי לתמוך בראיות לקיומם. עוד יוער, כי גם ילדיה הקטנים של המתלוננת נחקרו על ידי חוקרת הילדים והתבטאו בעניין זה. כך, למשל, סיפר י', כי הנאשם נהג להתקשר למתלוננת, ו"שיגע אותה", וכן כי נהג להגיע מדי יום לביתם. עם זאת, לאור הזהירות בה יש לנקוט באשר לחקירות הילדים, כפי שאפרט בהמשך, אציין, כי גם ללא דברים אלה הראיות להוכחת האיומים של הנאשם ופגיעתו בפרטיותה של המתלוננת עובר לאירועי ה- 25/11/11 - מספקות. התנהלותו של הנאשם כלפי המתלוננת בפנייתו לנהג ההסעות ושאלות על חייה הפרטיים ומפגשיה עם אחרים, כמו גם נוכחותו ברכב סמוך לביתה באופן תדיר ופניותיו אליה, יש בה כדי לפגוע בפרטיותה של המתלוננת. אזכיר את שנאמר בע"פ 2126/05:

"רשות היחיד" לצורך ענייננו אינו מושג בדיני המקרקעין או בדיני החוזים, אלא עליו להתפרש בזיקה לחוק בו הוא מופיע ותוך התייחסות למטרתו. חשוב להבטיח שפרטיותו של אדם לא תופרע ואיש לא יפגע בדלת אמות חייו הפרטיים, בדרך ההתנהלות אותה בחר לעצמו ובקשרים אותם הוא מבקש לקיים..." (סברי ג'ריס נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו, 26/06/2006]).

לאור האמור, יש להרשיע את הנאשם בעבירות לפי סעיף 192 לחוק העונשין ובעבירות לפי סעיף 2(1) + 5 לחוק הגנת הפרטיות, התשמ"א - 1981.

הפרת הוראה חוקית:
סעיף 287(ב) לחוק העונשין קובע:

"המפר הוראה מהוראות צו שניתן מאת בית משפט לשם הגנה על חייו, גופו או שלומו של אדם אחר מפני המפר, דינו - מאסר ארבע שנים".

הנאשם הפר את צו ההרחקה מיום 23/11/11, בכך שהגיע לביתה של המתלוננת ביום 25/11/11. אציין, כי איני מאמין לעדות הנאשם שגם לאחר פרידתם, נהג להיפגש עם המתלוננת בביתה או בדירתו הנסתר, גם על ידי הסכמתו לצו ההרחקה.

משכך, יש להרשיעו בעבירה זו.

עבירת הניסיון לרצח - אירוע ליל ה- 25.11.11:
אפנה עתה לבחון את המסגרת הנורמטיבית לעבירת הניסיון לרצח והאם נתקיימו יסודותיה במקרה דנן. סעיף 305(1) לחוק העונשין מגדיר את עבירת הניסיון לרצח כך:

"העושה אחת מאלה, דינו - מאסר עשרים שנים:
(1) מנסה שלא כדין לגרום למותו של אדם";

עבירת הניסיון על פי הגדרתה בסעיף 25 לחוק העונשין קובעת כדלקמן:

"אדם מנסה לעבור עבירה אם, במטרה לבצעה, עשה מעשה שאין בו הכנה בלבד והעבירה לא הושלמה".

מוסיף וקובע סעיף 26 לחוק:

"לעניין ניסיון, אין נפקה מינה אם עשיית העבירה לא היתה אפשרית מחמת מצב דברים שהמנסה לא היה מודע לו או טעה לגביו".

מן האמור לעיל עולה, כי עבירת הניסיון הינה עבירה אשר על אף שלא הושלם המעשה הפיזי, נלווה אליה יסוד נפשי המוכיח כי הנאשם התכוון לבצע את העבירה המושלמת.

באשר לעבירת הניסיון לרצח, אזי, העולה מהוראות החיקוק שצוטטו לעיל, כי שניים הם יסודותיה: "מנסה שלא כדין" ו- "לגרום למותו של אדם".

באשר ליסוד העובדתי "מנסה שלא כדין", יש לפנות לסעיף 25 לחוק העונשין לעיל, הקובע כי ניסיון הינו "מעשה שאין בו הכנה בלבד".

רצה לומר, נדרשת פעולה פיזית המוציאה את הכוונה הפלילית לפועל באמצעות מעשה, כנאמר בע"פ 9511/01: "אשר לטיבו של היסוד הפיזי הנדרש בעבירת הניסיון, הרי שזה אינו ניתן להגדרה ממצה. אין חולק כי לשם ביצוע עבירת ניסיון נדרשת פעולה של אדם המהווה תחילת הוצאת הכוונה הפלילית לפועל במעשה גלוי לעין ובאמצעים המתאימים להגשמת המטרה" (קובקוב נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(2) 687, 694 (2002)).

כפי שצוין לעיל, על המעשה לצאת מגדר הכנה ולהוות חוליה בשרשרת המעשים שבוצעו לצורך ביצוע העבירה המושלמת: "היסוד העובדתי של עבירת הניסיון מחייב, כאמור בסעיף 25 לחוק, עשיית מעשה שהוא חוליה במעשים המתבצעים לקראת השגת העבירה המושלמת, מעשה היוצא מגדר הכנה ומקדם את המבצע לקראת השלמת העבירה שלביצועה הוא שואף" (ע"פ 1639/98 דהן נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(4) 501, 516 (2001)).

עוד עולה מהאמור לעיל, כי לצורך הרשעה בעבירת ניסיון לרצח, על המאשימה להוכיח כי במעשיו של הנאשם היה מעשה של "תחילת ביצוע" של העבירה ולא "הכנה" בלבד.

היסוד העובדתי "לגרום למותו של אדם", מתייחס לאמצעי או לאופן ששימש את המנסה שחפץ להגיע לתוצאה של המתה. בהקשר זה נפסק, כי אין הכרח כי השימוש באמצעי ההמתה יאפשר מבחינה אובייקטיבית ביצועה של עבירה מושלמת, בתנאי שהמבצע לא היה מודע לגבי חוסר ההתאמה בין האמצעי לבין התוצאה הממיתה (ר' עניין דהן לעיל).

הנאשם הודה כבר בתחילת משפטו כי הגיע בליל ה- 25.11.11 אל דירת המתלוננת, גידף אותה, איים עליה, הכה וחבל בה באמצעות מוט הברזל.

כעולה מן המסמכים הרפואיים שהוגשו בעניינה של המתלוננת, מחוות דעתו של פרופ' היס, ומעדותה אשר נתמכת בעדויות ילדיה שנכחו במקום, הנאשם פגע באמצעות מוט הברזל מספר פגיעות בראשה של המתלוננת (5 פצעים בראש), גרם לה לפציעות ולשבירים בידים, ולדימומים בזרועות ובכתפיים.

יש באמור כדי לענות על דרישת היסוד העובדתי כפי שהוגדר להלן.

היסוד הנפשי "במטרה לבצעה" בעבירת הניסיון הינו כי המנסה צריך לחפוף בביצוע העבירה המושלמת, קרי- צריך שיתקיים אצלו אותו הלך נפש הדרוש להרשעה בעבירה המושלמת (י' קדמי על הדין בפלילים חלק ראשון (מהדורה מעודכנת תשס"ו) 301).

מכאן שהיסוד הנפשי הנדרש להרשעה בעבירת הניסיון לרצח הינו הרצון והשאיפה לגרום לתוצאה הקטלנית.

לצורך כך אפנה לע"פ 2325/02, שם נפסק, כי:

"יסוד ההחלטה להמית מבט יסוד נפשי של 'כוונה' שעיקרו החזות או הצפייה של התרחשות התוצאה הקטלנית כשנלווה אליה הרצון, או השאיפה, להתגשמותה של התוצאה" (ביטון נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(2) 458, 448 (2004)).

עוד נפסק בע"פ 7520/02, כי:

לביסוס היסוד בדבר ה"החלטה להמית", נדרשת התביעה להוכיח כי הממית חזה, או צפה, את התוצאה הקטלנית של מעשיו, וכן על התביעה להוכיח כי הממית קבע לעצמו מטרה לגרום למוותו של הקורבן ורצה בהתגשמותה (ראו: ע"פ 339/84 רבינוביץ נ' מדינת ישראל [1], בעמ' 258; ע"פ 402/87 מדינת ישראל נ' גנדי (להלן - עניין גנדי [2]), בעמ' 394; ע"פ 290/87 סבאח נ' מדינת ישראל (להלן - עניין סבאח [3]), בעמ' 364; ע"פ 396/69 בנו נ' מדינת ישראל (להלן - עניין בנו [4]), בעמ' 567) (חמאתי נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(2) 710, 716 (2004)).

התחקות אחר דברים שבליבו של אדם היא מלאכה קשה, ולכן הפסיקה מנתה הנחות וחזקות אשר יש בהן לסייע בביסוס יסוד נפשי זה.

אפנה למבחני העזר כי שפורט בעניין חמאתי לעיל:

"הנחות וחזקות אלה משמשות כלי עזר חשוב לבחינת התקיימותו של היסוד הנפשי, ככלל, ולבחינת היסוד הנפשי הנדרש בעבירת הרצח, בפרט. כך למשל מונה השופט ד' לזין בעניין סבאח [3], בעמ' 365 שורה של "מבחני עזר" המסייעים בהוכחת קיומו של יסוד ה"החלטה להמית", ובהם סוג הכלי אשר שימש לביצוע המעשה; צורת ביצוע המעשה וטיב הפגיעה; מספר הפגיעות בקורבן ומיקומן של הפגיעות בגוף הקורבן. חזקה ראייתית המסייעת אף היא לבחון את דבר קיומו של יסוד ה"החלטה להמית" היא חזקת הכוונה, המניחה כי אדם מתכוון לתוצאות הטבעיות של מעשיו. חזקה זו יש בה, אם לא נסתרה או הופרכה, כדי להוביל למסקנה כי הנאשם החליט להמית את קורבנו (ראו: ע"פ 563/79 האדי נ' מדינת ישראל [7], בעמ' 614; עניין סבאח [3], בעמ' 366; ע"פ 511/91 אשקר נ' מדינת ישראל (להלן - עניין אשקר [8]), בעמ' 49; ע"פ 1788/92 רחמיאן נ' מדינת ישראל [9]; ע"פ 777/92 הררי נ' מדינת ישראל [10], פסקה 5 לפסק-דין של השופט שטרסברג-כהן). עם זאת הדגישה הפסיקה כי חזקת הכוונה איננה אלא כלי עזר ראייתי שיש לעשות בו שימוש זהיר ואחראי וליישמו רק באותם מקרים אשר בהם אין בנמצא ראיות או הסבר הסותרים את החזקה ומצביעים על אפשרות לקיומה של כוונה אחרת שאיננה כוונת קטילה. כל ספק סביר המתעורר בעניין זה פועל בהכרח לטובתו של הנאשם (וראו: עניין גנדי [2], בעמ' 394; עניין סבאח [3], בעמ' 366; עניין אשקר [8], בעמ' 49; ע"פ 5446/99 אלימלך נ' מדינת ישראל [11], בעמ' 54, וכן ראו קדמי בספרו הנ"ל [15], בעמ' 1249). הוא הדין באשר ל"מבחני העזר" הנשענים על מספר הפגיעות, מיקומן, הכלי שבו נעשה שימוש, וכל כיוצא באלה מבחינים הנסמכים על ראיות נסיבתיות. ראיות אלה אין די בהן כדי לבסס כוונת קטילה סובייקטיבית מקום שבו עולה מן הראיות שהוצגו אפשרות סבירה אחרת המעוררת ספק בדבר טיב כוונותיו של הממית (וראו: עניין סבאח [3], בעמ' 365; ע"פ 6066/94 חסן נ' מדינת ישראל [12], בעמ' 335; ע"פ 4932/00 יעקבלב נ' מדינת ישראל [13], בעמ' 37) (ההדגשות אינן במקור).

אם לתמצת את האמור לעיל, אזי, מבחני העזר שבאמצעותם ניתן להוכיח את הכוונה להמית הם, בין היתר, סוג הכלי אשר שימש לביצוע המעשה, צורת ביצוע המעשה, טיב הפגיעה, מספר הפגיעות בקורבן ומיקומן בגופו, שקיומם מקים את "חזקת הכוונה".

בטרם אפנה לבחון את התקיימותם של "כלי העזר" הנ"ל במקרה דנן, אתייחס לטענת הנאשם כי בעת שהכה את המתלוננת, היה במצב של שכרות. יוער, כי הנאשם בפתח משפטו לא טען להגנת השכרות, אך לאור טענותיו ואופן ניהול הגנתו בהמשך, לא אפטור עצמי מלדון בשאלה, האם עומדת לנאשם הגנת שכרות אם לאו, בנסיבות העניין. טען הנאשם, כי עובר למעשיו במתלוננת, בילה בקיוסק, שם שתה שתייה אלכוהולית בכמות שאינו רגיל אליה, דבר שהשפיע עליו. גם לעניין זה גילה חוסר עקביות בכמויות השתייה שטען ששתה. אקדים ואומר, כי לאור מסכת הראיות שהונחה בפנינו- דין הטענה להידחות.

עדים רבים, ביניהם אנשי משטרה, אשר באו במגע עם הנאשם בסמוך לאחר האירוע, העידו שלא נראה היה שיכור, הלך רגיל, התנהג ודיבר רגיל, לא הריחו מפיו ריח אלכוהול, החליף בעצמו בגדים ללא כל קושי ואף שרטט את המוט בו הכה את המתלוננת לבקשת החוקרת מסורי.

בנסיבות אלה, אני דוחה כל טענה בדבר מחדל חקירתי של בדיקת שכרותו של הנאשם באותה העת.

גם המתלוננת העידה כי בעת שחבט בה, לא התנהג כשיכור, תוך שציינה כי נהג לשתות בירה או שתיים ולא היה משתכר מכך והתרשמות דומה הייתה לר', אשר פגשה בנאשם בקיוסק.

גם העד ג.ג., בעל הקיוסק, אשר נכח בערב האירוע במקום ואף צפה בסרט מצלמות האבטחה העיד, כי הנאשם שתה 3-4 כוסות, ולא התנהג כשיכור.

באשר לעדותו של ר' י', אשר טען כי הנאשם שתה כ-10-9 בירות", הרי שאין בידי לקבל את הדברים מקום שהנאשם עצמו אף לא טען לכמות כזו. כמו כן, עדות זו אינה בעלת משמעות רבה, שכן העד לא שלל שהנאשם לא היה שיכור.

באשר לעד א' פ', הרי שזה לא היה עקבי במספרים שמסר (בחקירתו מסר כי הנאשם שתה 5 בירות, בעדות דיבר על 6-7 בירות וטען כי בחקירה דיבר על 7-8). משכך, אני מתקשה להסתמך על דבריו בהקשר זה או לתת להם משקל כלשהו בפרט לאור העבדה כי בד בבד מסר, שהנאשם לא התנהג כשיכור.

זאת ועוד, מהתנהגותו ומפעולותיו של הנאשם בסמוך לאחר האירוע, עולה באופן ברור שלא היה שיכור.

כך, למשל, נרשמו במכשיר הטלפון הסלולארי של הנאשם 30 שיחות, מהן 17 שיחות יוצאות.

קשה לשער שלו היה הנאשם שיכור, היה "מדפדף" בספר הטלפונים של מכשירו, מבצע את השיחות הללו, ביניהן שיחות לעורך דינו, דבר המעיד על הבנתו המלאה את המצב בו נמצא, וכן שיחות לבני משפחתו- אחותו, גיסו וכן לחברו, א' פ'.

בנוסף, המכתב אשר כתב הנאשם, ואשר העיד כי כתב מיד לאחר האירוע, אינו נראה ככזה אשר נכתב בידי אדם שיכור.

המכתב כתוב בכתב קריא ומסודר ומסריו ברורים. יוער בהקשר זה, כי לטענת המאשימה בסיכומיה, הנאשם שיקר באומרו כי המכתב נכתב לאחר האירוע ולא מבעוד מועד, בין השאר, כיוון שהוא נקי וללא כתמי דם, בעוד שידי הנאשם היו מגואלות בדם עד לשלב בו נתפס (כפי שגם ניתן להתרשם מן התמונות- ת/95). אכן קיימת סבירות שטענת המאשימה נכונה, אולם, אין וודאות ולא נסתמך עליה.

מכל מקום, אם לקבל את גירסת הנאשם לעניין זה, הרי שגם כתיבת המכתב פוגמת בטענת השכרות.

עוד טען הנאשם שהעתיק את מספר הטלפון של המתלוננת מגב הטלפון הסלולארי שלה טרם עזיבתו את הדירה לאחר האירוע. כעולה מן הראיות, הרי שלא הייתה מדבקה כזו כפי שהעידה המתלוננת וכפי שהעידה החוקרת מסורי שראתה את המכשיר. עם זאת, לו הייתה גרסת הנאשם נכונה בהקשר זה- הרי שגם מעשה זה אינו מתיישב עם טענת השכרות של הנאשם.

בנוסף, טענתו ה"סלקטיבית", של הנאשם כי אינו זוכר חלק מן הדברים ואילו חלק אחר זוכר בבירור פוגמת גם היא בטענה זו.

איננו יודעים מה כמות בקבוקי הבירה ששתה הנאשם - 3 כגרסה אחת, או 8 כגרסה המרבית מפי עובד הקיוסק, בהנחה שחלוקה שווה בין השותים. אין צורך להכריע בכך, שכן חשובה התוצאה, והיא, שלאחר השתייה הזו הנאשם לא היה "שיכור", ולחילופין בנסיבות העניין לא יכולה לעמוד לו הגנת שכרות.

עוד יודגש, למעלה מן הצורך, כי גם לו הייתי קובע כי הנאשם היה שיכור, אזי, גם אז לא היתה עומדת לו הגנת שכרות, שכן הנאשם הוא ששתה את אותן בקבוקי בירה מרצונו החופשי, וכך גם העיד בפנינו.

סעיף 34ט קובע:

"(א) לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה שעשה במצב של שכרות שנגרמה שלא בהתנהגותו הנשלטת או שלא מדעתו. (ב) עשה אדם מעשה במצב של שכרות והוא גרם למצב זה בהתנהגותו הנשלטת ומדעת, רואים אותו כמי שעשה את המעשה במחשבה פלילית, אם העבירה היא של התנהגות, או באדישות אם העבירה מותנית גם בתוצאה".

על כן, גם לו הוכח כי הנאשם היה שיכור, הרי שבכניסה מודעת למצב זה אינו חוסה תחת "הגנת השכרות".

לאור המבואר לעיל, אנו סבורים כי הוכח כי הנאשם לא היה נתון ב"מצב של שכרות" בעת שחבל במתלוננת באמצעות מוט הברזל, ולא היה "חסר יכולת של ממש בשעת המעשה להבין את אשר עשה או את הפסול שבמעשהו, או להימנע מעשיית המעשה".

בפסיקת בית המשפט העליון נקבע "רף גבוה מאין גבוה" לצורך הוכחת כי אדם נתון ב"מצב של שכרות", כדי שיחול "סייג השכרות" וגם במקרים בהם נמצאו בדמו של אדם יותר מ- 300 מ"ג אחוז אלכוהול, והוא הדיף ריח חזק של אלכוהול והתנהג בצורה מוזרה, נקבע כי אין די בכך ע"פ 7164/10 אברהם ג'אן נ' מדינת ישראל [01/12/11] (להלן: "פרשת ג'אן") ראו גם ע"פ 633/11 יאסר אשתי נ' מדינת ישראל [07/03/13] וע"פ 5417/13 ניקולאי בונר נ' מדינת ישראל [30/05/13] (פסקי הדין המובאים שם).

כך נקבע רף הוכחה גבוה ביותר גם לגבי מצב של "שכרות חלקית" המתואר בסעיף 34ט. (ה) לחוק העונשין. אומנם במצב של שכרות חלקית, לא צריך הנאשם "להוכיח" (אנו מודעים לכך כי די לנאשם בהעלאת ספק סביר, לפי סעיף 34כב) לחוק העונשין) כי היה "חסר יכולת של ממש להבין את אשר עשה או את הפסול שבמעשיו או להימנע מעשיית המעשה". אולם, גם כאן עליו "להוכיח" כי היה נתון במצב של שכרות עמוקה, שגרם לו לא להיות מודע בשעת מעשה לפרט מפרטי המעשה.

כמבואר, אנו סבורים כי גם מצב של שכרות חלקית לא התקיים בנאשם, והוא היה מודע לכל פרט מפרטי מעשיו. טענתו המרכזית של הנאשם הינה, כי בשל מצב השכרות בו היה נתון, לא חלה עליו החזקה הנובעת מכך ששתה אלכוהול מרצונו החופשי, וב"התנהגותו הנשלטת" כיוון שחזקה זאת "יוצרת" רק מצב נפשי של "מחשבה פלילית" ואילו הוא מואשם בעבירה של "ניסיון לרצח" הדורשת מצב נפשי של "כוונה" וטענה זו חלה גם על עבירה של "חבלה בכוונה מחמירה" לפי סעיף 329 לחוק העונשין.

דין הטענה להידחות.

ראשית, כאמור הנאשם "לא הוכיח" ואף לא העלה ספק סביר כי היה נתון במצב של שכרות ואף לא במצב של שכרות חלקית.

שנית, אין אנו משוכנעים כי עבירת ה"ניסיון לרצח", בה מואשם הנאשם היא עבירה "המותנית בתוצאה" שהרי, הניסיון, מעצם טיבו וטבעו, אין בו תוצאה.

מכאן, שאף שהמצב הנפשי הדרוש לעבירת הניסיון הוא "כוונה" ניתן לומר שמדובר בעבירת "מטרה" שאינה מותנת בתוצאה, ומכאן, שסעיף 34ט(ג) לחוק העונשין אינו חל, וסייג השכרות אינו חל (ראו פרשת ג'אן שם השאיר כב' השופט י' עמית שאלה זו "בצריך עיון").

דהיינו, אם נאמר שעבירת ה"ניסיון לרצח" הינה עבירת "מטרה" שאינה מותנית בתוצאה אלא להיפך, חלה על הנאשם החזקה שבסעיף 34ט(ב) לחוק העונשין, לפיה, הואיל ושתה אלכוהול מרצונו החופשי, ובהתנהגותו הנשלטת, עשה את העבירה במחשבה פלילית.

סופו של דבר, בין אם מדובר בעבירת כוונה ובין אם מדובר בעבירת מטרה, לא "הוכיח" הנאשם כי היה נתון במצב שכרות ונשמט הבסיס לטענתו על שני חלקיה.

באשר לכוונתו של הנאשם ניתן ללמוד כאמור, ממעשיו ואמרותיו בסמוך להם. זאת, על פי החזקה העובדתית, על פיה אדם מתכוון בדרך כלל לתוצאות הטבעיות של מעשיו, וכפי שכבר נפסק בעבר, אין די בהוכחת כוונה למעשה אלימות בלבד (ר' למשל עניין דהן, בע"מ 516-517).

להלן אבחן, האם הראיות שהונחו בפנינו מקיימות את אמות המידה להוכחת כוונת הקטילה שבמעשיו הנאשם, בכלל זה הכלי ששימש לביצוע, אופן הביצוע, מספר הפגיעות ומיקומן, כמפורט, בין השאר, בעניין סבאח לעיל.

הכלי ששימש לפגיעה

מוט הברזל אשר אין מחלוקת כי שימש את הנאשם כשהכה את המתלוננת על ראשה בכוונת מכוון, הינו כלי קטלני אשר השימוש בו יכול היה להוביל למותה של המתלוננת.

יתרה מזו, אני קובע כי הנאשם הגיע כשהוא מצויד במוט הברזל.

ראשית, המדובר במוט ברזל אשר על פי תכליתו, נעילת הגה רכבו של הנאשם, ועל כן אין זה סביר כי יהיה ממוקם מאחורי המקרר כגרסת הנאשם.

כמו כן, הן המתלוננת והן ר' שללו באופן חד משמעי כי מוט הברזל היה מאחורי המקרר, שם נהגו לנקות.

נוסף על כך, הסבריו של הנאשם גם בעניין זה היו בלתי עקביים ובחלקם אף אופייני באי אמירת אמת, כפי שמפורט לעיל בסקירת גרסתו.

בקצרה אזכיר, כי תחילה סיפר ששנתיים עובר לאירוע הניח את המוט מאחורי המקרר, בהמשך אמר שאינו יודע כיצד מצא את המוט, כיוון שהיה מבולבל, ולאחר מכן סיפר כי הביא את מוט הברזל על מנת לשחרר סתימה בביוב.

יש בהצטיידותו מראש בכלי כדי לבסס את הקביעה כי התגבשה בנאשם כוונה להמית את המתלוננת באמצעותו.

צורת הפגיעה, ריבוי פגיעות

הנאשם הכה את המתלוננת בראשה, תוך שהטיח את המוט בראשה מספר פעמים (לפי חוות דעת פרופ' היס נגרמו למתלוננת 5 פצעי קרע ודימום תת עורי בראש).

כפי שעלה מעדות המתלוננת, וכנתמך גם בחוות דעת פרופ' היס, בין השאר, הרי שלולא הגנה המתלוננת על ראשה באמצעות ידיה- התוצאה הייתה עלולה להיות חמורה בהרבה.

כמו כן, לגרסת המתלוננת ברגע ששתקה - הפסיק הנאשם להכותה, טענה שהוכחה על ידי הנאשם. לאור מצבה של המתלוננת בתום האירוע, כפי שארחיב בהמשך, ולאור העובדה שטרם עזיבתו את הדירה הכה אותה כמה וכמה פעמים, הרי שגרסה זו מתקבלת על הדעת ואני נותן אמון בדבריה של המתלוננת, כי מששתקה - חדל הנאשם להכותה. קביעה זו מהווה אינדיקציה נוספת לכוונת הקטילה של הנאשם, אשר לא חדל ממעשיו אלא כאשר סבר כי המתלוננת מתה. האמור מוצא ביטוי הן במצבה של המתלוננת, כעולה מן העדויות ומן התיעוד הרפואי בעניינה, והן באמרותיו ובהתנהגותו של הנאשם בסמוך לאחר האירוע, המעידים כי סבר שהרג את המתלוננת, כפי שיפורט בהמשך.

באשר למצבה של המתלוננת בעקבות האירוע, מלבד גרסתה שלה, במסגרתה אף סיפרה כי קראה לעבר ילדיה: "תשמרו על עצמכם אני הולכת למות", הרי שעדויות נוספות תומכות בכך שמצבה היה נראה קשה כאשר נמצאה בזירה. כך, למשל, תיאר רס"ר רמי רובין כי משהגיע לדירה שמע את הילדים צועקים "הוא הרג אותה", את ר' קוראת למתלוננת והיא אינה מגיבה, וכי גם הוא עצמו קרא לה והיא לא הגיבה (ת/81).

עוד הוסיף, כי בת המתלוננת קראה לעברו כי הנאשם בא על מנת להרוג את המתלוננת. כיוון שהמדובר באמרה שנאמרה בסמוך להתרחשות, הרי שיש בה אותנטיות, המחזקת את תחושת הקרבן בדבר כוונתו של התוקף. כעולה מעדויות עדי הראיה, לרבות ילדי המתלוננת וחברותיה של ר', הרי שהמתלוננת דיממה באופן משמעותי מראשה. ר' וחברותיה תיארו כי ראו את המתלוננת מדממת, "לא כל כך בהכרה" ו"הייתה נראית מתה". בהחלט מתקבל על הדעת, כי כך סבר גם הנאשם טרם בריחתו מהזירה.

כך עולה גם מתמלילי השיחות למד"א, במהלכן תוארה כ"נפוחה", "לא בהכרה" ו"מפרפרת". לעניין זה אבהיר, כי אינני מקבל את תשובתו של העד ג' א', אשר טען כי אמר שהמתלוננת מפרפרת כדי לזרז את כוחות ההצלה. ממילא, אם סבר שיש מקום לזרז, כנראה שהתרשם שמצבה הצריך זאת.

גם ילדיה של המתלוננת, אשר נחקרו על ידי חוקרת הילדים תיארו דברים דומים. כך, למשל, תיארה ע', אשר לגביה התרשמה חוקרת הילדים שידעה להפריד בין מה שחווה בחושיה לבין מה שסיפרו לה, וכי נחקרה בסמוך לאירוע, כי המתלוננת דיממה בראשה, וכי הנאשם "מחץ" את אצבעותיה.

ע' תיארה גם היא את התמוטטות המתלוננת, את אמרתה "תביאו לי מים לפני שאני הולכת למות" וכן כי עיניה היו עצומות. י' העיד גם הוא שהמתלוננת התעלפה. יוער, כי משקלן של עדויות אלה אינו גבוה, לאור הערכת חוקרת הילדים, וכך גם אתייחס אליהן, אך הן משתלבות עם שאר העדויות אשר פורטו לעיל.

יש לציין בהקשר זה, כי קיימת מחלוקת בין התביעה לבין ההגנה בשאלה, האם המתלוננת איבדה את הכרתה במהלך האירוע, ועל כך טען ב"כ הנאשם ארוכות בסיכומיו.

אקדים ואומר, כי מחלוקת זו אינה מהותית לקביעת אחריותו של הנאשם, אך יש בקביעה כי המתלוננת איבדה את הכרתה כדי להוות אינדיקציה לכוונת הקטילה של הנאשם, כיוון שיש בכך כדי לתמוך בכך שסבר שהמתלוננת מתה בעוזבו את הזירה. כמו כן, קביעה כי המתלוננת איבדה את הכרתה עשויה לתמוך בחומרת הפגיעה בה.

על פי דו"ח מד"א ועדות עורך הדו"ח, המתלוננת הייתה בהכרה מלאה עת הגיעו למקום. עם זאת, כפי שהסכימו גם העדים לעניין זה, לא מן הנמנע שמצב זה יכול להשתנות מרגע לרגע. כן הוסכם, כי קביעת בית החולים, אשר העריך את מצבה של המתלוננת כ"בינוני" הינה מדויקת ומבוססת יותר מקביעת מד"א בשטח, אשר הגדיר את מצבה כ"קל".

משכך, צורת הפגיעה, השימוש במוט ברזל, ריבוי הפגיעות, מיקומן ונחישותן של הנאשם לחבול בראשה תוך שזו מגנה על ראשה בידה (ראה חבלות שנגרמו למתלוננת עקב כך) ומצבה של המתלוננת בפועל, יש גם בו כדי להעיד על כוונת הקטילה.

מקום הפגיעה

פגיעת הנאשם בראשה של המתלוננת, יש גם בה כדי להעיד על כוונת קטילה, שכן כפי שהעידו רופאים אשר טיפלו במתלוננת, פגיעת ראש כמו הפגיעה שחוותה המתלוננת הינה מסוכנת, לנוכח פגיעה מוחית אפשרית על כל המשתמע מכך, כמו גם הדם הרב שאיבדה. בהקשר זה יוער כי במהלך אשפוזו של המתלוננת אף דווח על פרכוס. נראה כי אף ב"כ הנאשם לא חולק על המכות שהונחתו על ראש המתלוננת ואולם, לדבריו "הוכחו רק שתי מכות בראש ומכות נוספות ניתנו במקומות שונים" כלשונו (עמ' 16 שור' 3 לסיכומיו).

הכנת מפתח הדירה כאינדיקציות לכוונתו של הנאשם

כפי שפורט לעיל, מפתח הדירה נמצא על גופו של הנאשם מיד לאחר האירוע, והלה שינה באופן מיידי גרסתו לנוכח תגובת חוקר המשטרה. ראשית טען שהמפתח שלו, אך מיד כשנאמר לו שבידקו את הנושא עם בתה של המתלוננת שינה את גרסתו וטען כי זהו מפתח דירת המתלוננת, אותו נטל בטעות. אין ספק שיש בדברים אלה אי אמירת אמת, שעולה לכדי התנהגות מפלילה הפועלת לחובתו של הנאשם ומתווספת לשאר הראיות נגדו.

התנהגות מפלילה על פי הפסיקה הינה בעלת כוח ראייתי עצמאי לחובת הנאשם, ועשויה לשמש אף סיוע מקום שנדרש [ר' י. קדמי על הראיות חלק ראשון (מהדורה משולבת ומעודכנת- תש"ע), 310, (להלן: "קדמי")].

מקום שהמפתח נמצא על גופו של הנאשם, המסקנה המתבקשת הינה כי המפתח שימש אותו באותו הערב. הדברים מקבלים משנה תוקף לנוכח עדויותיהן התואמות והחד משמעיות של המתלוננת ושל ר' - כי נעלו את דלת הדירה טרם צאתה של ר', וכן עדות המתלוננת כי שמעה את סיבוב המפתח בדלת עת נכנס הנאשם לדירה, ואף קראה בשמה של ר' כי חשבה שזו היא.

גם הסבריו של הנאשם לנטילת המפתח אינם עקביים. בעוד שבחקירתו טען, כי הוציא את המפתח מהדלת כדי שילדיו לא ינעלו בטעות את הדלת, בעדותו טען כי אינו זוכר שאמר זאת וטען כי נטלו "בטעות".

עוד יוער, כי כפי שהעירה ב"כ המאשימה בסיכומיה, הרי שהנאשם עצמו העיד כי הוא מכיר את הרגלי היציאה של ר' בימי חמישי (ת/111, עמ' 18, שור' 610), ועל כן ניצל את ההזדמנות בה ידע שהיא מחוץ לבית (כמו גם העובדה שפגש בר' בקיוסק ומשכך, ידע כי המתלוננת שוהה בדירה בגפה עם ילדיה הקטנים).

אינני נדרש לקבוע כיצד הגיע המפתח לידי של הנאשם, ולהכריע לעניין הסברות שהועלו על ידי המתלוננת וילדיה לעניין זה ואף אינני יכול לעשות כן כיוון שהמדובר בסברות בלבד. די לי בקביעה כי הנאשם הגיע לדירה מצויד במפתח.

יחד עם זאת, ההצטיידות במפתח, היא לבדה, לא הייתה מספקת להוכחת כוונת קטילה שכן, היא יכולה לתמוך גם בכוונה לחבול חבלה קשה או להטיל מום, אלא, שהיא מצטרפת לשאר הנימוקים ומחזקת אותם.

יש באמור כדי לתמוך בכוונת הקטילה של הנאשם, שכן הלה הגיע מוכן ומצויד, ואף החל להכות את המתלוננת מיד בהגיעו, כך על פי גרסת המתלוננת שלא נסתרה על ידו.

אמרות הנאשם המלמדות על כוונתו- טרם האירוע ובמהלכו

כפי שקבעתי לעיל, הנאשם איים על המתלוננת עובר לאירועי ה-25.11.11, כי ירצח אותה. יש באיומים אלה כדי להוות אינדיקציה לכוונתו.

כמו כן, עולה כי הרקע לפרידתו מן המתלוננת, כמו גם קנאתו לה, כפי שאף עולה מדבריו שלו, לפיהם לעיתים הפריע לו כי נפגשה עם גברים אחרים, מהווה מניע למעשיו.

הלכה היא מלפני בית המשפט כי אין חובה על המאשימה להוכיח קיומו של מניע אצל נאשם לביצוע עבירה, ואולם, כאשר עולה בידיה להוכיחו, יש בכך כדי לחזק את משקלן של יתר העדויות המפלילות (ר' ע"פ 400/84 אנג'ל נ' מדינת ישראל, פד"י מ(3) 481, 488 (1986)).

עוד הובאו בפנינו דברי א' פ' שסיפר, כי כשבוע לפני האירוע סיפר לו הנאשם כי הוא מחזיק במוט ברזל, אותו הראה לו למקרה שמישהו יתקוף אותו, וכן שאל אותו היכן יש להכות אדם על מנת להורגו. יש באמרה זו כדי להעיד על כוונת הנאשם, אך מכיוון שדברים אלו עלו רק בעדותו של א' פ' ולא בא זכרם בחקירתו, הרי שמשקלם נמוך ביותר. בנוסף, התבטאויותיו של הנאשם במהלך האירוע, כפי שנקלטו באוזני המתלוננת וילדיה, מהוות אף הם אינדיקציה לכוונת הקטילה שלו:

לדברי המתלוננת בחקירתה, שמעה את הנאשם אומר לא' כי ישב ויראה כיצד הוא הורג את אימא שלהם ו"אני הגעתי להרוג את אימא שלכם".

כמו כן תיארה, הן בחקירתה במשטרה והן בעדותה, כי הנאשם אמר לה כי הוא בא להרוג אותה וכן לע' שהוא בא להרוג את המתלוננת "שלא יהיה לכם אימא".

עוד שמעה את ע' קוראת לנאשם שלא יהרוג אותה. כמו כן, לפני שיצא מהדירה שמעה את הילדים קוראים: לפני "אבא, למה הרגת את אמא" ואת הנאשם משיב: "מה איכפת לי, שתמות".

דברים דומים נקלטו באוזניהם של הילדים, כפי שעולה מתמלול חקירתם. כיוון שהדברים עולים בקנה אחד עם דברי המתלוננת ואחד עם השני, הרי שלעניין זה אני סבור שדבריהם מהימנים. כך למשל, תיאר א' כי הנאשם אמר לו לשבת ולצפות כיצד הוא הורג את המתלוננת.

התנהגות הנאשם בסמוך לאחר האירוע

כפי שהעיד הנאשם עצמו, הוא "ברח" מהזירה. ממילא, לא הגיש כל סיוע למתלוננת, לא הזמין כוחות הצלה או חיכה לבואם ואף לא סיפק הסבר מניח את הדעת להתנהגות זו בעדותו. האמור מתיישב עם האפשרות שסבר כי המית את המתלוננת.

בסמוך לאחר האירוע, שוחח הנאשם בטלפון עם א' פ', כפי שהעיד אף הוא עצמו.

עם זאת, לפי גרסתו של א' פ', אמר לו הנאשם כי הוא הרג את אשתו ואילו לפי גרסת הנאשם, אמר כי הכה את אשתו.

כמו כן, א' פ' עצמו טען בחקירתו כי הנאשם התקשר אליו ואילו בעדותו אמר שהוא שהתקשר לנאשם.

אמרה זו מפלילה את הנאשם ויש בה אינדיקציה לכך שהנאשם סבר כי הרג את אשתו. עם זאת, יש בסתירות בדבריו של א' פ' כדי להפחית מעט ממשקלה.

יוער, כי ההגנה טענה כי לא' פ' מניע להפליל את הנאשם אולם דברים אלה לא הוכחו בפנינו וממילא החלטתי להפחית ממשקלה הראייתית של עדותו.

לעניין זה אוסיף, כי כאמור, אין מחלוקת, כי הנאשם שוחח טלפונית עם א' פ' על מנת להתוודות בפניו, דבר שמפחית את הסבירות כי קיים סכסוך בין השניים (ר' פלט שיחות ת/106, בה ראשית שיחה מא' פ' לנאשם ולאחר מכן מהנאשם לא' פ').

זאת ועוד, על גופו של הנאשם נמצא מכתב אשר כתב, לגרסתו, לאחר מעשה.

כפי שאישר הנאשם בפני השופט צדקה, אף אני קובע כי המדובר במכתב התאבדות. אמרתו בפני השופט, כמו גם אופיו של המכתב, ובפרט השיחות שערך הנאשם אל אחותו ואל גיסו, הזוג ו', כפי שיפורט להלן- תומכים בקביעה זו. יש בקביעה זו כדי להעיד על כך שהנאשם חשב שהמית את המתלוננת. דברים אלה תואמים גם את תוכן איומיו לגביהם העידה המתלוננת, כי יהרוג אותה ויתאבד "אני אהרוג אותך אנחנו נמות ביחד". עוד עלתה מן המכתב תחושת אשמה חזקה. בנוסף, תוכנו של המכתב מעיד על כוונה להמית "חמותי גרמה לי שכאילו רצחתי נפש". כמו כן, כעולה מהודאותיהם של הזוג ו' במשטרה, הנאשם התקשר אליהם ואמר שהוא הרביץ לאשתו ורוצה להתאבד. כפי שפורט לעיל, השניים חזרו בהם מגרסתם וטענו בעדותם כי הנאשם לא אמר דבר לגבי רצון להתאבד וכי הם שהמציאו זאת על מנת שהמשטרה תתייחס ברצינות להודעתם לגביו. לדברי גיסו אב', הוא אמר את הדברים "על דעת עצמו" (עמ' 203 לפר' מיום 11.10.2012).

אחות הנאשם שינתה אף היא כאמור את גרסתה אותה מסרה בהודעתה במשטרה. בעדותה טענה, כי לא זוכרת שסיפרה שהנאשם איים להתאבד, וכי בעלה אמר לה "להמציא את זה כדי שהמשטרה תתפוס אותו" (עמ' 199 לפר' מיום 11.10.2012).

יודגש כי הודעותיהם של בני הזוג ו' במשטרה נמסרו כחמישה ימים לאחר מעצר הנאשם ובאם אומנם "המציאו" את סיפור כוונתו להתאבד, אזי, כיצד לא סיפרו זאת בהודעותיהם. יתרה מכך, בני הזוג ו' מסרו הודעות בנפרד, ושניהם דבקו בגרסה כי הנאשם "היה על העץ" וכי סיפר שהוא רוצה להתאבד בגלל ש"הוא פוחד להיכנס לכלא" (ראה ת/117 שור' 6-14; ת/118 שור' 6-12).

במאמר מוסגר יצוין כי במכתב אשר נתפס אצל הנאשם בעת מעצרו (ת/85) ותרגומו (ת/98), משנשאל הנאשם "במה מדובר", השיב "זה בגלל כל הבלאגן שיש לי עם האישה, ואני רוצה להתאבד" (ת/115 שור' 15-16).

אני מקבל את בקשתה של ב"כ המאשימה להעדיף את האמור בהודעותיהם במשטרה של בני הזוג ו', על פני האמור בעדותם בבית המשפט, וזאת, מתוקף הוראת סעיף 10א' לפקודת הראיות.

בענייננו, אין חולק כי בני הזוג אמרו את המיוחס להם בפני חוקרי המשטרה, אולם הסבירו זאת כ"המצאה" של אב' מחשש לשלומם של הנאשם. מכאן, כי בפנינו שוני מהותי בגרסה אותה מסרו במשטרה ובהכחשת תוכנה בבית המשפט. אין חולק גם שניתנה לבאי כח הצדדים הזדמנות לחקור את בני הזוג על דוכן העדים בבית-המשפט.

כמו כן, גובת הודעותיהם העידה בבית המשפט באשר לתיעוד הדברים שבאו מפיהם, ככתבם וכלשונם. בנסיבות האמורות לעיל, אני סבור כי נתמלאו תנאי סעיף 10א' (א) ביחס לדבריהם של בני הזוג ו' בפני חוקרת המשטרה. ובאשר ל"טעמים שירשמו", כנדרש בסעיף 10א' (ג) להעדפת דבריהם בפני חוקרי המשטרה על פי עדותם בבית המשפט, הרי שאלו הובאו בהרחבה לעיל.

מן המקובץ לעיל עולה, דבר קיומן של ראיות, אשר תומכות בקיומה של כוונת קטילה אצל הנאשם.

לאור האמור, אני קובע כי יש להרשיע את הנאשם בעבירת הניסיון לרצח, לפי סעיף 305(1) לחוק העונשין, אשר הוכחה מעבר לכל ספק סביר.

תקיפת הקטינים:

כעולה מעדות המתלוננת ומעדויות ילדיה, במהלך אירוע ה-25.11.11, הנאשם הדף ותקף אותם, כפי שיפורט להלן. המתלוננת מסרה, כאמור, שהנאשם "נתן כאפה" לע'. אני מקבל את דבריה בעניין זה, שנתמכים בעדויות הילדים. ראשית, מצאתי את עדותה אותנטית ואמינה. המתלוננת לא הפריזה בתיאורה. כך, למשל, משהוצג לה כי לתיאור הילדים הנאשם פגע בה בבטנה, השיבה שהדבר אינו נכון. כמו כן, הבהירה במפורש שראתה את הפגיעה בע' תוך שאת הפגיעות האחרות לא ראתה במו עיניה. יש באמור כדי לשוות אותנטיות ואמינות לדבריה ומשכך אני מקבלם.

כעולה מעדות חוקרת הילדים, לדברים שמסרה ע' ייחסה את מירב המהימנות מבין השלושה. לגביה התרשמה חוקרת הילדים שידעה להפריד בין מה שחוותה בחושיה לבין מה שסיפרו לה, וכן כי נחקרה בסמוך לאירוע דבר המגביר את האותנטיות של הדברים שמסרה.

עם זאת, חוקרת הילדים התרשמה כי הילדים חוו את האירוע, דבר שאין עליו מחלוקת.

מכאן, שאת עדויות שני הילדים הנוספים- א' וי', בחנתי בזהירות רבה, ולא נתתי להן משקל גבוה, אם כי מקום שהעדויות תואמות אחת לרעותה אני נותן בהן אמון.

כמו כן, הרושם העז שהותיר האירוע בילדים ניכר בדבריהם. כמו כן, המסגרת הכללית של האירועים תואמת לראיות ולעדויות הנוספות. נראה, כי גם אם הושפעו משיחות האחד עם השני ועם אנשים נוספים בין האירוע לבין מתן עדותם, הרי שגם אם יש נימה של הגזמה בתיאוריהם- הם אינם מופרכים. לא מצאתי מדוע יעלילו על אביהם, אשר עימו היו בקשר רציף טרם האירוע, עלילה כי פגע בהם.

משכך, אני מקבל גם את דבריו של א' כי הנאשם נתן לו מכה ופגע בו.

לאור האמור אני קובע, כי יש להרשיע את נאשם גם בעבירות תקיפת קטין או חסר ישע ותקיפה סתם כלפי קטין או חסר ישע על ידי אחראי- סעיפים 368ב(א), 382(ב)(2).

וסוף דבר:

לאור האמור, אציע לחברי להרשיע את הנאשם בכל העבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

השופט משה גלעד:

אני מסכים.

השופט ד"ר מנחם רניאל:

אני מסכים.

אשר על כן, הוחלט, כאמור בחוות דעתו של כב' הנשיא, השופט יוסף אלרון להרשיע את הנאשם בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

ניתן ביום 28.10.2013.